

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ
 Έσωτερικού λεπτ. 15. Έξωτερικού φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΑΑ ΠΑΡΑΔΙΑ
 Της Α' Περιόδου, Έκαστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].
 Της Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Όδός Εύριπίδου, αρ. 38 παρά τὸ Βαρθολαίον

Έσωτερικῶς : Έξωτερικῶς :
 Έτησίᾳ δρ. 7.— Έτησίᾳ φρ. χρ. 8.—
 Έξάμηνος 4.— Έξάμηνος φρ. χρ. 4.50
 Τρίμηνος 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40
 Αἰσυνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περίοδος Β'.— Τόμ. 42ος

Έν Ἀθήναις, 20 καὶ 27 Ἀυγούστου 1903

Έτος 27ον.— Ἀριθ. 38—39



ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΑΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΙΜΑΙ ἐγώ, ἡ γνωστὴ σας καὶ καλὴ σας Κυρὰ-Μάρθα, οἰκονόμος τῆς κυρίας Διαπλάσεως καὶ νοσοκόμος... τοῦ ψυχογιοῦ μας, καὶ γραμματικῶς καὶ κυρίου Ἀνανίας.

- Πῶς; τί εἶπατε;. Εἶνε λοιπὸν ἄρρωστος ὁ Ἀνανίας;
- Μάλιστα, μικροὶ μου κύριοι καὶ δεσποινίδες. Ὁ Ἀνανίας εἶνε ἄρρωστος ἀπ' τὸ κακὸ του.
- Ποῖο κακὸ; . . . κανένα ἀλογοπαῖγιο; . . .
- Μὴ βιάζεσθε· αὐτὸ θὰ τὸ μάθετε παρακάτω. Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ σᾶς ῥῶ ὅτι μοῦ ἔπεσε ὁ κληρὸς νὰ γράψω τὴν κρίσιν τῆς 10ῆς Κυριακῆς. Διότι ἡ κυρία Διαπλάσις ἔχει πολλὰς ἐργασίας καὶ δὲν εὐκαιρεῖ ἡ Ἀγάπη εἶνε στὴν ἐξοχὴ μὲ τὰς ἐπτὰ μεγαλῆτερες ἀδελφές· ἡ Πίσσα δὲν γράφει ποτὲ . . . εὐανάγνωστα· καὶ ὁ Ἀνανίας εἶνε ἄρρωστος ἀπ' τὸ κακὸ του.

Θὰ τὰ ποῦμε ὅσα τὸ δυνατόν συντομώτερα, γιατί κ' ἐγὼ δὲν ἔχω μεγάλη εὐκαιρία. Φαντασθῆτε ὅτι εἰς τὸ μαγειρεῖον εἶνε στημένο τὸ φαγητὸ διὰ τὸ μεσημέρι, —τολμάδες κολοκυθάκια, ἂν ἀγαπᾶτε, —καὶ κάθε τόσο πρέπει νὰ δίδω μιά ματιά μὴν κολλήσουν ἔπειτα, στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἔχω στημένο στὸ κρεβάτι τὸν ἄρρωστο, κ' ἐπίσης κάθε τόσο πρέ-

πει να δίδω μία ματιά μὴν... ξεκολληθή. Με τέτοιους όρους, —βάλετε καὶ τὴν φοβερὴν ζήτησιν, — τὸ γράψιμο καταγὰ βασιαντιστήριον, καὶ πρέπει γὰρ τελειώσῃ τὸ γρηγορότερον.

Αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ Ἀνανίας θέλησε νὰ πάρῃ καλὰ τὰ μέτρα τὸν (καὶ πότε δὲν τὰ παίρνει;) διὰ νὰ μὴ καταρῆξῃ τὴν Κυριακὴν καὶ κανὲν ἐπεισόδιον. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὅσο περισσότερο προσέχει κανεὶς, τόσο περισσότερο τὴν παθαίνει.

Ἔτσι τὴν ἔπαθε καὶ ὁ Ἀνανίας! Ἐνθυμούμενος τὰ καταστρεπτικὰ παιγνίδια τοῦ «Ἡραίστου» τοῦ καὶ τὰς συμβουλὰς ὄλων τῶν φίλων μας, ἀπεφάσισε νὰ μὴ τὸν μεταχειρισθῆ διόλου εἰς αὐτὴν τὴν Κυριακὴν, καὶ διὰ νὰ διαβάσῃ τὰς ἀπαντήσεις καὶ νὰ τὰς κατατάξῃ εἰς σωροὺς, ἐξέθαψε ἀπὸ τὴν ἀποθήκην μίαν παλῆαν λάμπαν τοῦ λαδιοῦ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὀθωνος—(ὄχι! τί ὠραία ἐποχὴ! τί φτήνεια τότε εἰς τὰ ἐμπορικά! ἄρα γὰρ θὰ ἤθελε κανεὶς σὰς νὰ ζῆ εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν; αὐτὸ περιμένω νὰ ἰδῶ εἰς τὰς ἀπαντήσεις σας...)—ναί, ἐξέθαψε τὴν λάμπαν τοῦ λαδιοῦ, τὴν ἐκαθάρισε, ἀγόρασε φυτίλια, τὴν ἐμοκάρισε καὶ χθὲς τὸ βράδυ τὴν ἀναψε.

Ἐκατε λάμπρά. Ὁ ψυχογυῖός μας ἦτο κατενθουσιασμένος. Κάθε τόσο ἀκούα νὰ φωνάζῃ:—Νὰ λάμπα τοῦ Θεοῦ! Ὅχι σὰν ἐκεῖνο τὸν Ἡραίστο, τὸν ἀναθεματισμένο! Ὁδὴ νὰ χαθῆ!

Ἄλλη φορὰ εἶπε: —Καλὰ λένε πῶς κάθε πέρσου καὶ καλλίτερα!... Οἱ πατέρες μας ποῦ ἔκαιαν λάδι, ἦταν πολὺ πιδ εὐτυχεῖς ἀπὸ μᾶς ποῦ ἔχομε πετρέλαια καὶ γλάζια!

Ἐμένα τὸ λές, Ἀνανία; τοῦ εἶπα. Καὶ δὲν τὸ ξεύρεις ὅτι αἱ ἐφευρέσεις κατέστρεψαν τὸν κόσμον; Ποῦ ἀκούσθηκαν τὸν παλῆον καιρὸ, τὰ δυστυχήματα ποῦ συμβαίνουν σήμερα; Συγκρούσεις, ἐκρήξεις, κυκλώματα... ξέρω καὶ ἐγὼ;

Ἄλλη στιγμή τὸν ἀκούσα νὰ λέγῃ: —Τίποτε, δόξα σοὶ ὁ Θεός! Κοντεύω νὰ τελειώσω τὴν κατάταξιν καὶ δὲν σφύδῃ τὸ παραμικρό! Πᾶσι, τὴν ἐγλυτώσαμε αὐτὴ τὴν φορὰ!

Ἐκαμα τὸ σταυρό μου καὶ ἀπήνησα:— Ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτὶ!

Ἐργάσθη ὁ καίμενος ὁ Ἀνανίας ὡς τὰς τρεῖς ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα ἔδωσε ἔπειτα τὴν εἰρηνικὴν τοῦ λάμπα, ἐκλείδωσε τὸ γραφεῖο, καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ δωμάτιόν του νὰ κοιμηθῆ. Ἡ κατάταξις ἦταν τελειωμένη εἶχε σκοπὸ νὰ σηκωθῆ πρωτῶν διὰ νὰ γράψῃ τὴν κρίσιν.

Τὸ «πρωτῶν» τοῦ Ἀνανία δὲν εἶνε ποτὲ ἐνωρίτερα ἀπὸ τὰς ὀκτώμισιν (ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ ψυχογυῖός μας εἶνε λιγὰκι ὑπναρὰ—ἀλλὰ, ὅταν ἀγρυπνᾷ κανεὶς ὡς τὰς τρεῖς!) Ἐγὼ ζυγνῶ πιδ πρωί, σὰν γρηὴ ποῦ εἶμαι... Καὶ σήμερα λοιπὸν ἐξύπνησα εἰς τὰς πέντε. Ἐσιγύρισα τὸ σπῆτι, ἔκαμα διάφορες δουλειὰς καὶ ἔπειτα... ἐξεκλείδωσα τὸ γραφεῖο διὰ νὰ τὸ σκορπίσω.

Ἀμέσως, μόλις ἀνοίξα τὴν θύραν, μ' ἐκτύπησε δυνατὴ μυριαδιὰ λαδιοῦ, καὶ συγχρόνως ἀκούσα ἓνα παρατεταμένον φρρρρρ... σὰ νὰ ἐσθῆκονεν ἀέρας χαρτιά.

Μπᾶ! ἦταν ἡ πρώτη μου ἀπορία: πῶς ἔγινε τέτοιο ρεῖμα, ἀφοῦ τὰ παράθυρα τοῦ γραφείου εἶνε κλειστά;

Ἄλλὰ δὲν ἐπρόφθασα νὰ σιεθῶ περισσότερα, οὔτε νὰ προχωρήσω.

Κατὶ πράγματα μαλακά, ἐλαστικά, μαῦρα, ἔτρεχαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σὰν δαιμονισμένα, ἐπερνοῦσαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πόδια μου καὶ μ' ἔκαμαν νὰ χοροπηδῶ καὶ νὰ ξεφωνίζω...

Τὰ εἶδα στὰ μισοσκότεινα καὶ τὰ ἐγνώρισα: Ἦσαν ποντίκια. Καὶ τί ποντίκια!... Ποντίκαροι! Καὶ ἦταν ἀπὸ δαῦτα ἐλκλήκηνος στρατός!

Τίποτε δὲν φοβούμαι εἰς τὸν κόσμον περισσότερο ἀπὸ τὰ ποντίκια. Δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ βρεθῶ ἀνάμεσα σὲ χίλια λεοντά-

ρια, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ φοβούμουν λιγότερον...

Ἐπέταξα τὸ φτερό μου καὶ ἔφυγα σὰν τρελῆ.

Καὶ τὰ ξεφωνητὰ μου ἀναστάτωσαν ὅλο τὸ σπῆτι. Πρωτὸς-πρωτὸς ἔτρεξε, μισοκοιμισμένος, ὁ Ἀνανίας. Γρήγορα ὅμως ἐξόκησε εἰς τὴν ἐντέλεια, ὅταν εἶδε τὴν σφοδρὰ καὶ τὴν καταστροφὴ!

Ἡ ἀγέλη τῶν ποντικῶν εἶχεν ἐξαφανισθῆ.— ὁ Ἀνανίας δὲν εἶδε παρὰ τὰς οὐρὰς τῶν τελευταίων ποῦ ἔφυγαν, —ἀλλ' ἀφοῦ ἔκαμαν τὸ γραφεῖον «γῆς Μαδιάμ», καὶ ἀφοῦ ἐξηφάνισαν εἰς τὰ βάθη τῶν στομάχων των... τὰ δυστρίτα τῶν ἐπιστολῶν σας!

Καὶ ἠύρουμε τὸ πάτωμα στρωμένο μὲ κομμάτια, μὲ κομματάκια, μὲ κουρέλια χαρτιῶν λαδωμένων... Οἱ σωροὶ εἶχαν λιγνύσῃ, σὰν ἄνθρωποι ποῦ νηστεύουν δέκα μέρες... Ἄντιο, Κυριακὴ!

Ὁ Ἀνανίας ἐδιαπλάτωσε τὰς γυλλίας, εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἶδε τὰ γενόμενα, καὶ ἀμέσως... ἔπεσε κάτω λιπόθυμος.

Ἐτρεξα νὰ φέρω ξεῖδι. Τὸν ἐρράντισα ἀλύπητα καὶ συνηλθε. Ἐ, παιδιὰ μου! Τὸ γραφεῖον ἦτο γεμάτο λάδι! Δὲν ἔλειπε παρὰ τὸ ξεῖδι, γιὰ νὰ γίνῃ... σαλάτα σιωπῆ.

Μὰ τί εἶχε συμβῆ;

Δὲν ἀργήσαμεν νὰ τὸ ἐξακριβώσωμεν: Ἡ παλῆα λάμπα τοῦ λαδιοῦ, ποῦ τὴν ἐξέθαψεν ὁ Ἀνανίας ἀπὸ τῆς σοφίτας, εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ τρέχῃ. Κρυφόν, ὑπουλον ἐλάττωμα, ποῦ εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν τὸ ἐνόησε κανεὶς... Τὸ δοχεῖον τοῦ λαδιοῦ εἶχε μίαν μικροσκοπικὴν τρυπίταν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸ λάδι ἐχύνετο σιγά-σιγά,—μὰ πολὺ σιγά,—ἀκολουθοῦσε τὸ πόδι τῆς λάμπας καὶ καταστάλαζε εἰς τὸ τραπέζι. Ἔτσι σιγά σιγά—μὰ πολὺ σιγά,— εἰς τὸ τραπέζι εἶχε σχηματισθῆ μία μικρὴ λίμνη ἀπὸ λάδι. Εἰς τὰς δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα, δηλαδὴ μίαν ὥραν πρὶν φύγῃ, ὁ Ἀνανίας ἐξαναγέμισε τὸ δοχεῖον, διότι τὸ λάδι εἶχε καθῆ. Καὶ αὐτὸ ἦτο ὅλη ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς. Διότι ἡ λίμνη ἠδὲν τροφὴν καὶ ὄλο ἐμεγάλωνε, ἐμεγάλωνε,—ὁ Ἀνανίας εἶχε φύγῃ πιά, χωρὶς νὰ τὴν παρατηρήσῃ, κρυμμένην κάτω ἀπὸ τὰ στολίδια τῆς καλαμαριᾶς,— καὶ ἐπλημύρισε τὸ τραπέζι καὶ ἔβρεξε τὰ γράμματα καὶ τὰ ἔκαμε θάλασσα.

Τότε ἔτρεξαν οἱ ποντικοὶ νὰ ποτελειώσωσιν τὴν καταστροφὴν. Θὰ πῆτε: μὰ ποῦ ἐυρέθησαν τόσο ποντικοὶ; Ἀπλούστατα: κάτω ἀπὸ τὸ σπῆτι μας εἶνε ἀλευράδικο, καὶ καθὼς ἔχετε ἴσως ἀκουστά, τὰ ἀλευράδικα τρέφουν τὰ μεγαλύτερα ποντίκια. Λοιπὸν, ὁ στρατός των, ἐλκυσθεὶς ἀπὸ τὴν ὀρεκτικὴν μυριαδιὰ, ἀνέβη ἀπὸ κάτω καὶ εἰσέβαλε γενναϊότατα εἰς τὸ γραφεῖον. Ἀλλὰ πῶς, ἀφοῦ ἡ θύρα καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν κλειστά; Ἄ! μὴν εἰσθε κοιτοὶ! Τὰ ποντίκια δὲν εἰσβάλλουν οὔτε ἀπὸ θύρας, οὔτε ἀπὸ παράθυρα. Ἐχουν ὁδοὺς καὶ εἰσόδους μυστικὰς, ἰδικὰς των. Ἐρχονται καὶ φεύγουν, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ κανεὶς ἀπὸ ποῦ. Εἶνε διαβολομένα ζωντανα τὰ ποντίκια, πῶς τα θέλετε! Ποιὸς ξεύρει ἀπὸ ποῖα κρυφὴ τρύπα τοῦ πατώματος, κάτω ἀπὸ ποῖο ἐπιπλόν, ἔγινε ἡ εἰσβολὴ! Τρέχα γύρευε!

—Καλὰ... ἀμὴ ἡ Πίσσα!

Νὰ μία ἀπορία λογικὴ! Πῶς τὰ ἔφισε νὰ εἰσβάλλουν ἡ Πίσσα ἀφοῦ μάλιστα ἦτο κλειδωμένη εἰς τὸ γραφεῖον;

Ἐ, παιδιὰ μου! Καὶ ὁ γενναϊότερος πολεμιστὴς εἰ-μπορεῖ γὰρ καταβληθῆ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐχθροῦ. Ἐνθουμοῦμαι εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ὀθωνος... ἀλλὰ ὄχι, πρέπει νὰ σὰς τὰ πῶ σύντομα, καὶ χωρὶς παρεκβάσεις. Νὰ μὴ ξεχνῶ καὶ τοὺς ντολμάδες!... Λοιπὸν, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ Πίσσα, ἅμα εἶδε τόσα πολλὰ καὶ μεγάλα ποντίκια, τὰ ἔχασε. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπνίξε πέντε-ἕξ, καὶ ἠύραμεν τὰ πτώματά των ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἐπειτα ὅμως θὰ τῆς ἐρρίχθησαν κατὰ ἑκατοντάδας, θὰ τὴν ἄρχισαν στὲς δαγκωματιὰς καὶ θὰ τὴν ἀνάγκασαν νὰ ὑπογράψῃ ἀναχωρῆν.

καὶ ἴσως συνθήκην συμμαχίας καὶ ἐπιμαχίας... Τί νὰ σοῦ κάμῃ καὶ ἡ δυστυχισμένη συνεργάτα μας! Ἐπρεπε προπαντὸς νὰ σώσῃ τὸ πεσόν της, δηλαδὴ τὴν γούναν της... Μὴ τὴν γελᾶτε τὰ ἴδια δὲν ἔπαθε μὴ φορὰ καὶ ὁ Ἡρακλῆς μὲ τοὺς Πυγμαίους; Καὶ σημειώσατε ὅτι καθὲς Πυγμαίος ἦτο τὸ ἑκατομμυριοστὸν τοῦ Ἡρακλέους ἐνῶ ἐγὼ εἶδα κατὶ ποντίκαρους, ποῦ μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν ἦταν μικρότεροι ἀπὸ τὴν Πίσσα.

Πᾶσι τὸ ἓνα κακό... Τώρα τὸ ἄλλο: Ὁ Ἀνανίας ἄρρωστος! Συνῆλθε μὲν ἀπὸ τῆς λιποθυμίας, ἀλλ' ἀμέσως τὸν ἔπιασαν πόνοι, ἐμπετοὶ καὶ... μὴν ἐρωτᾶτε τί ἄλλο! Αὐτὰ παθαίνει ὅταν συνηθῆται πολὺ ὁ ψυχογυῖός μας... Καὶ ἀντὶ νὰ καθῆσθαι τὸν τραπέζι νὰ γράψῃ, ἀναγκάσθηκε νὰ πῆσῃ ἐξηγνητὴς στὸ κρεβάτι. Νὰ, τώρα τὸν ἔχω ἐκεῖ, μὲ χίλια καταπλάσματα, γιαιτρικὰ καὶ γιαιτροσόφια. Καὶ νὰ ἰδῆτε τί φαγᾶς ποῦ εἶνε... ποῦ ἐπιμένει νὰ φάγῃ τὸ μεσημέρι ντολμάδες!

Πῶς θὰ γίνῃ μὲ τέτοια χάλια αὐτὴ ἡ εὐλογημένη Κυριακὴ; Τὰ γράμματα ποντικοφαγωμένα καὶ λαδωμένα. Ὁ κριτὴς εἰς τὸ στρώμα...

Τί νὰ γίνῃ! Μὲ ὅσα γράμματα ἔμειναν ἀέρεια καὶ μὲ ὅσα θὰ μπόρῃσιν νὰ διαβάσω ἀπὸ τὰ κουρελιάκια, θὰ γράψω τὴν κρίσιν ἐγὼ. Ἔτσι ἐπρόσταξεν ἡ κακὴ μας Μοῖρα καὶ ἡ καλὴ μας κυρία Διάπλασις!

Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; Δὲν εἶνε πια προκοπὴ μ' αὐτὰς τὰς λάμπες, παιδιὰ μου. Ἡ μία σοῦ γίνεται Ἡραίστος, ἡ ἄλλη... Νισαγάρρας! Εἰς τὸ ἐξῆς πρέπει νὰ καταργήσωμεν κάθε φῶς, καὶ ἡ κρίσις τῆς Κυριακῆς νὰ γίνεταί ἡμέρα,—μὲ τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ!

Ἐπῆγα μίαν στιγμὴ νὰ ἰδῶ τοὺς ντολμάδες μου. Εἶχαν πιῆ ὄλο τους τὸ νερὸ καὶ ἀπὸ τρέχα νὰ κολλήσωσιν. Εὐτυχῶς τοὺς ἐπρόφθασα...

Μία ματιὰ καὶ στὸν Ἀνανία... Κι' αὐτὸς εἶχε πιῆ ὄλο του τὸ νερὸ, καὶ εἶχε κολλήσῃ... ὁ λαϊμὸς του ἀπὸ τὴ δίψα. Τὸν ἐπρόφθασα καὶ αὐτὸν.

Τώρα ἐμπρός, τὴ δουλειὰ μου. Βλέπω ὅτι ὅσα γράμματα λαδωμένα καὶ ἀν' ἐτραγάλισαν οἱ ποντικοὶ, πάλι μὲνουν ἀρκετά, διὰ νὰ μᾶς διασκεδάσωσιν. Μόνον ποῦ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶνε λαδωμένα καὶ θὰ με στραβώσωσιν διὰ νὰ τα διαβάσω... Καλέ, δὲν βαρύνεσαι! Ὅσα μπορᾶ καλὰ,—ὅσα δὲν μπορᾶ τάφινον.

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν τὴν ἐρώτησιν: «Εἰς ποῖαν χώραν καὶ εἰς ποῖαν ἐποχὴν (αἰῶνα) θὰ ἠθέλατε νὰ ζῆτε;»

Τί ὠραία ἐρώτησις! Πῶς ἤθελα νὰ λάβω μέρος καὶ ἐγὼ! Διὰ νὰπανθῶσῃ ὅτι ἤθελα νὰ ζῶ ἀκόμη εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ὀθωνος. Τί λάμπρα ἐποχὴ! Τί καλὸς βασιλεὺς!... Τί φτήνεια εἰς τὰ ἐμπορικά! Ἄ, εἶμαι βεβαία ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μας θὰ πρότιμοῦν τὴν ὠραίαν ἐκείνην ἐποχὴν καὶ ὁ σωρὸς τῶν Ὀθωνιστῶν,—ὡς τοὺς πῶ ἔτσι,—θὰ εἶνε ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους. Καὶ σίγουρα κάποιος ἀπ' αὐτοὺς θὰ βραβευθῆ.

Φάγω τοὺς σωροὺς... Διαβάζω, διαβάζω, τίποτε... Μὰ δὲν μπορῶ! Οἱ Ὀθωνιστῶν μου θὰ εἶνε εἰς τὸ τέλος... Πρὸς τὸ παρὸν βλέπω: Ἀρχαία Ἑλλάς—Αἰὼν τοῦ Περικλέους—Μεσαιῶν—Ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ,—Τριακοστὸς Αἰὼν—Τελευταῖος Αἰὼν, κτλ. κτλ. Εἶνε σημεῖοσις τοῦ Ἀναγία ποῦ ἐξεχώρισε τὰ γράμματα. Μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν οἱ Ὀθωνιστῶν μου;... Διαβάζω...

διαβάζω... Ἄχ, αὐτὰ τὰ λάδια!... Μπρέ! μὴν ἐλαδῶθηκα ὄλοι οἱ Ὀθωνιστῶν!

Ἦμουν πολλὴν ὥραν βυθισμένη εἰς τὸ διάβασμα, καὶ ζαλισμένη, καὶ θαμβωμένη, ὅταν ἐξαφνα ἀκούω τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας. Σκύπτω ἀπὸ τὸ παράθυρον νὰ ἰδῶ ποῖος εἶνε... καὶ τρίβω τὰ μάτια μου! Ἀπέξω ἀπὸ τὸ Γραφεῖον μας, εἰς τὸν δρόμον, βλέπω μαζεμένα ἓνα σωρὸν παιδιὰ... Καὶ τί παιδιὰ! Τὸ πρῶτον, ποῦ ἐκτυποῦσε τὸ κουδοῦνι, ἐφφοῦσε κατὶ ροῦχα σὰν... μακεδονιστικὰ. Ἐνα ἄλλο, κατὰ τὴν πύρτα, ἦταν ντυμένο σὰν τρελλὸς καὶ ἐκρατοῦσε ἓνα παιγνίδι ποῦ κριστάνε πύργον τοῦ μεσαιῶνος. Ἐνα κῆριτον ἐφοροῦσε κρινελλίνο, ποῦ δὲν τὸ ξεύραμε οὔτε τὴν ἐποχὴν τοῦ Ὀθωνος... Νὰ καὶ μία ἀρχαία Ἑλληνίς σὰν τὴν Δούγκαν. Νὰ καὶ ἓνας μικρὸς σιδηρόφρακτος, μὲ περικεφαλαία σὰν βουτηχτής... Τί εἶνε αὐτὰ; Μὴν ἐνόμισαν ὅτι εἶνε Ἀποκρῆς καὶ ὅτι ἡ Διάπλασις δίδει μυστῆρα... Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «βουτηχτή», ποῦ δὲν βλέπω τὰ μούτρα του, τὰλλα παιδιὰ σὰν νὰ τὰ γνωρίζω... Τὰ βλέπω εἰς τὸ γραφεῖον μας κάθε μέρα. Νὰ, ὁ Δικέφαλος Ἄετός, ὁ Ὀβὸς τοῦ Μορσοπράνου, τὸ Τὰν Πατριδοῦ, ἡ Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου, ἡ Κρεόλη... Καλὲ εἶνε οἱ φίλοι μας μα-σκαρμένοι! Μπᾶ σὲ καλὸ τους!

Τρέχω, τρέχω, νὰ τοὺς ἀνοίξω...

Τραβῶ τὸ σχοινὶ καὶ περριμένω στὴ σκάλα... Περιμένω, τίποτε!... Ἐανατραβῶ... τίποτα! Μπᾶ, πῶς; δὲν ἀνεβαίνει κανεὶς; Κατεβαίνω ἐγὼ, φθάνω στὴν ἐξώθυρα, τὴν ἐφρίσκω ἀνοικτὴ, ἀλλὰ οὔτε παιδί, οὔτε τίποτε!... Μυστήριον!

Μόνον μίαν ἐφημερίδα ἐφρίσκω πεταγμένη ἐπὶ τὸν ἄσσο... Ὅλα ἦτο, φαίνεται, ὁ διανομεὺς ὁ ὁποῖος κουδοῦνισα, καὶ ἅμα τοῦ ἀνοίξα, ἐπέταξε τὴν ἐφημερίδα καὶ ἔφυγε. Ἀλλὰ τόσα παιδιὰ ποῦ εἶδα ἀπὸ τὸ παράθυρον; Μ' εἶ γέλασαν λοιπὸν τὰ μάτια μου.

Ἀκριβῶς! Τα παιδιὰ ποῦ μοῦ ἐφάνηκε ὅτι εἶδα, ἦσαν... ὄραμα! Πλάσματα τῆς φαντασίας μου, ποῦ εἶχεν ἐξαφθῆ ἀπὸ τὸ διάβασμα τῶν ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι μοῦ παρουσίαζαν πόσῃ ὥραν ὄλω καὶ ἰπκότας, πύργους, τρελοὺς, μαρκαθωμόμαχους, τροβαδούρους,—ὄλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὄλων τῶν χωρῶν τὰ ἦθη, τὰ ἐνδύματα, τὰ ὄπλα... Καὶ βυθισμένη μέσα εἰς τοὺς κόσμους αὐτοὺς, ἔπαθα παραίσθησάν, καθὼς λέγουν καὶ οἱ γραμματισμένοι.

Ἐγέλασα μὲ τὸ πάθημά μου καὶ ἐπανήλθα εἰς τοὺς σωροὺς μου.

Πῶς θὰ ξεμπλέξω τώρα μὲ αὐτὸ τὸ πλῆθος; Ἀπὸ ποῦ νὰρχίσω καὶ ποῦ νὰ τελειώσω; Τί μέθοδον νὰκολοιούθω; Ἄ, θὰ πελαγώσω χωρὶς ἄλλο! (Κι' αὐτὰ τὰ λάδια!...)

Νὰ καὶ ἔρχεται ὁ κύριος Φαίδων. Σὲ καλὴ ὥρα! Αὐτὸς θὰ με βγάλῃ ἀπὸ τὴν ἀπορία...

Τὸν σταματῶ καὶ τὸν ἐρωτῶ.

Ὁ κύριος Φαίδων, ὅταν δὲν εἶνε στὰ καλά του, ἔχει κατὶ νεῦρα! Παναγία μου! Καὶ ἔτυχε νὰ εἶνε μὲ τὰ νεῦρα του, διότι πάλι κάμνει ζήτησιν φοβερὴν, μολονότι ἔπαυσε νὰ γράψῃ εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν του ὅτι τὸ καλοκαίρι ἐτελείωσε.



«Βλέπω μαζεμένα ἓνα σωρὸν παιδιὰ.» (Σελ. 299, στ. 6.)

— Έχεις βεντάλια; μού λέγει εις απάντησιν. Δός μου γρήγορα μία βεντάλια γιατί θα πάω να γράψω!

— Ορίστε βεντάλια. . . Αλλά για κείνο που σας ρώτησα;

— Να κατατάξω τους σωρούς κατά χρονολογικήν σειράν, και ναρχίσω είτε από την αρχήν είτε από το τέλος — αδιάφορον!

Και ο κύριος Φαίδων έμβηκε εις το γραφετόν του κ' έλλειδώθηκε.

Συρά ξεύρω τί θα πη, αλλά χρονολογική; Πρώτη φορά το άκούω. Ψάχω εις το λεξικόν και εύρισκω: «Χρονολογικός-ή-όν: ο έχων σχέσιν με την χρονολογίαν.»

Πάρ' τον στο γάμο σου να σου πη και του χρόνου!

Και που ξεύρω εγώ χρονολογίας; Μήπως είμαι ιστορικός; Καλά, πρώτα ο Άδάμ... έπειτα ο Χριστός... έπειτα ο Καποδίστριας... έπειτα ο Όθων... έπειτα ο Γεώργιος. Αυτά τα ξεύρω. Αλλά ο Περικλής; ο Άλέξανδρος; ο Μέγας Ναπολέων; οι Σταυροφόροι; . . . Με τί σειρά έρχονται αυτοί;

Καλέ δεν βαρύνεσαι που θα σπάσω τώρα το κεφάλι μου! Θάρχω από τον Άδάμ, και έπειτα... όπου με βγάλη ή άκρη!

Και να ίσα-ίσα ή Άρσοιά του Φαλήρου—ή πρώτη και ή μόνη,—που ήθελε να ζή εις τον Παράδεισον μαζί με τον Άδάμ και την Έβαν. «Θά ήμουν πολύ εύτυχημένη—λέγει,—και δεν θα υπήρχε κίνδυνος να υποπέσω εις την λαίμαργίαν της Έβας και να διωχθώ, πρώτον διότι ήταν μου άπαγορευή τίποτε φαγώσιμον ή μαμμά, δεν τδ τρώω ποτέ, (πόσω μάλλον ο Θεός!) και δεύτερον διότι τα μήλα δεν μου άρσούν και τόσο πολύ.» Αυτό μάλιστα! «Αν αλήθεια δεν σου άρσούν τα μήλα, ο έφης, Άρσοιά του Φαλήρου, άς σου ψαλλε!

Καλέ δεν μου λέτε, ο Άβραάμ και οι Πατριάρχαι δεν είνε εκεί κοντά εις τον Άδάμ; Έτσι θυμούμαι από την Ίεράν Ίστορίαν μου. Λοιπόν, τώρα θα πιάσω την απάντη-



«Ήθελε να ζή εις τον Παράδεισον.» (Σελ. 300, στ' α')

σιν του Δοιδού της Φλωρεντίας, που είνε και αυτή μοναχή της. Ο Δοιδός της Φλωρεντίας, παιδιά μου, ήθελε να ζή εις την εποχήν του Άβραάμ, αλλά έδω εις την Ελλάδα και... να εκδίδεται και ή Διάπλασις! Δεν είνε πολύ περιεργον αυτό; Πώς ήμπορούσε να τυκόνεται Διάπλασις, λέγω, αφού τότε δεν θα υπήρχε τυπογραφείον; Αλλά και τί ψευδώνυμον θα είχε ο φίλος μας εις την Διάπλασιν... της εποχής του Άβραάμ; Διότι τότε άκόμη που Φλωρεντία!

Α! σταθήτε! λάθος! Έπρεπε ναρχίσω από την απάντησιν του Θυρωρού του Παράδεισου. Διότι αυτός επιθυμούσε να ζή «πρό της κτίσεως του κόσμου, μόνος εις τδ άπεραντον χάος, διά να περιγράψη εις ποίαν κατάστασιν εύρισκετο τότε... ή ανθρωπότης...» Η ανθρωπότης; Μα έτσι λέει; ή μήπως κάμνω λάθος. Όχι! αν και ή επιστολή είνε καταλαδωμένη, ή λέξις διακρίνεται καθαρώτατα. Και άπορώ πολύ με τον

Θυρωρόν του Παράδεισου πώς φαντάζεται «ανθρωπότηταν μέσα εις το χάος!

Να τώρα το Βοζαρτινό Άηδόνι και ή Χαρούμενη Καρδούλα που δεν εκατάλαβαν την έρώτησιν μας. Είς τας άπαντήσεις των διακρίνω τας λέξεις, χειμών, φθινόπωρον, καλοκαίρι... Έπήραν λοιπόν την εποχήν ως ώραν του έτους! Μα ίσα-ίσα διά να μη γίνη αυτό τδ λάθος, ή Διάπλασις έγραψεν εντός παρενθέσεως και την λέξιν αίων.

Το Άσημέριο Κύμα ήθελε να είνε μεγάλος διά να επήγαινε εις την Μακεδονίαν. Η Πτωχική Καλύδη ειδεν εις τον ύπνον της ότι έπολεμούσε εις την πρώτην γραμμήν. Ο Δάων ήλιος θα ήθελε να ζή εις χώρας άγνωστούς διά να τας εξερευνήσῃ και να δοξασθῃ. Ο Νυκτοπόλαξ μάς διηγείται μίαν έπίσκεψιν εις την Άκρόπολιν με τον καθηγητήν του, όπου είδε και ήκουσε πολλά. Ο δε Μελαγχολικός Ερμηίτης ποθεύει να εύρισκεται μακράν της κοινωνικής τέρβως (εγώ τδ ξεύρω τέρβως) όπου τδ ψεύδος, ή υποκρισία κτλ.—Νά σας πω την άγι' αλήθεια: από τας επιστολάς αυτάς δεν εκατάλαβα μεγάλα πράγματα. Μπορεί να είμαι κουτή. Είνε όμως και πάρα πολύ λαδωμένες, ώστε δεν εδιάβασα παρά άκρες-μέσες.

Άρχισα, και άκόμη δεν ξεύρω... από που πρέπει ναρχίσω! Καλέ δεν βαρύνεσαι! Άς ρίξω τδ χέρι μου με κλειστά μάτια στους σωρούς.

Α, να! Σε καλό σωρό μ' έρριξε ή τύχη. Είνε οι Χριστιανοί. Είνε εκείνοι που ήθελαν να ζούν στην εποχήν του Χριστού, διά να τον ιδούν, να τον γνωρίσουν, να τον άκούσουν. Τι εύτυχία!... Θα μου πητε: Τον Χριστόν δεν θα τον ιδούμε μίαν ήμέραν εις τούς ουρανούς; Ναι! αλλά πρώτα πρέπει να ζήσωμεν και να υποφέρωμεν εις αυτόν τον κόσμον, και να νηστεύσωμεν, και να κάμωμεν τδ καθήκον μας, και να ήμεθα καλοί άνθρωποι, ενάρετοι... Κάπως δύσκολο τδ πράγμα. Ένώ αν εξούσαμεν εις την εποχήν του Χριστού, τί εύκολία! Ένα ταξειδάκι ως την Βηθλεείμ, ως την Ίερουσαλήμ, και θα τον εβλέπαμεν μιά χαρά!

Ε, παιδιά μου! Πόσοι έζησαν εκείνην την εποχήν, και εις τούς ίδιους τόπους όπου εξούσεν ο Σωτήρ, χωρίς να τον ιδούν, χωρίς να τον άκούσουν και... χωρίς να τον πιστεύσουν! Και από δρους τον ειδαν και τον άκουσαν τότε, πόσοι δεν έμειναν αδιάφοροι, ή δεν τον περιεργονήσαν, δεν τον έπεριγέλασαν, δεν τον κατεδίωξαν!... Οι περισσότεροι, παιδιά μου, οι περισσότεροι! Με τή γεροντική μου γνώσι λοιπόν σας λέγω, ότι θα ήτο μεγάλος κίνδυνος να ζή κανείς εις την εποχήν του Χριστού... Διότι ήμπορούσε μιά χαρά να εκλάβη τον Υιόν του Θεού ως έχθρον του Καίσαρος, ως άγύρτην και ως λαοπλάνον. Διατί όχι; Μήπως είχε εις τδ μέτωπόν του γραμμένη την λέξιν Χριστός; Και ο ίδιος ο Πέτρος δεν έδιέλιξε και δεν τον ήρνήθη; Έτσι μού φαίνεται ότι είμεθα πολύ τυχηρότεροι που ζούμεν τώρα, και πιστεύομεν τον Χριστόν, χωρίς να τον ιδούμεν. Α, μάς έμακάρισε και ο ίδιος: «Μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες» έπε...

Ο σωρός είνε μεγάλος. Ίδου πρώτη ή Άδελφή Ψυχή, ή οποία ήθελε να ζή από του Ιου μέχρι του 33ου έτους του Α' αιώνος, διά να γνωρίσῃ τον Χριστόν «να τιν υπηρέτησῃ ως ταπεινοτάτη δούλη, να αισθανθῃ τον σεισμόν του θανάτου του και ναποθάνῃ... ή μάλλον να ζήσῃ ραιωνίως εις τον Παράδεισον.—» Η Ίω που «κατήνησε να μας θυμάται μόνον κάθε... Κυριακή», λέγει ότι εδιάβασε στην Ίεράν της Ίστορία, ότι την εποχήν που εγεννήθη ο Χριστός, υπήρχαν στον κόσμον και ποιμένες (Ψυσικά!) Άρα υπήρχαν και... ποιμενίδες (Βεβαίωτατα!) Λοιπόν, μιά τέτοια ποιμενίς ήθελε να είνε ή Ίω, διά να στολίσῃ τδ καλλίτερό της άρνάκι με κορδέλλες, και μιά και δυο εις την Φάνην, να τδ προσέρῃ εις την Μαρίαν διά να παίξῃ με αυτό τδ θεϊόν της Βρ

φος. Αλλά θα τδ εμάνθανεν ο βασιλεύς Ηρώδης και θα διάτασεν άμέσως να την άποκεφαλίσουν (πώ, πώ!) και αέτοι θα είχαμεν και μίαν Άγιαν Ίω, που τώρα δεν υπάρχει εις τδ ήμερολόγιον.» Σωατά!— Ο Σίγριος ήθελε να ζούσι την εποχήν του Χριστού «διά να είνε μεταξύ των παιδιών εκείνων τα όποια ήλύθησεν ή άγία Του χείρ, και τα όποια, υπό τριαύτης εύλογίας φρουρούμενα, δεν θα είνυνδύνευαν ποτέ να παρασυρθούν από τούς πειρασμούς του έχθρου.»— Η Μουσσηριάδης Φόσις θα εβλεπε με τὰ μάτια της όλα όσα διαβάζομεν εις την Καινήν Διαθήκην (όλα; που θα έπρόφθαινε να τὰ ιδῃ όλα!) και «πιθανόν να ήτο και αυτή καμμία Άγία και σήμερον να τας εώρταζεν όλος ο κόσμος.— Η Χριστιανή Παρθένος, όνομα και πράγμα, θα έποθούσε έπίσης να θυσιασθῃ, ως «αι άγιαί εκείναι γυναίκες, αίτινες βασανισθεΐσαι άπέθανον μάρτυρες της ύψιστης και τελειοτάτης θρησκείας.»— Το Όχρον Άμάραντον, Βενιαμίν ο Λέσβιος, ή Κυρία Σκαρφαλόστρα, ο Κράβις, ο Τατόρης, ή Μασσίχα της Χίου, ή Ανάμνησις της Καρόσκει, ο Ιωάννης Πραγιάννης, ο Χρυσόπτερος Άγγελος, ο Τριμοσβόναν Άγγερινός, και άλλοι πολλοί, ήθελαν έπίσης να ζούν εις την Παλαιστίνη επί της εποχής του Χριστού.

Είς τον ίδιον σωρόν εύρισκω και την ώραιαν απάντησιν της Παιδικής Χαράς που ήθελε να ζή εις την Ρώμην, την εποχήν του σκληρού εκείνου Νέρωνος που τον άκούω και ανατριχιάζω, μόνον και μόνον διά να μαρτυρήσῃ. Ναι, έχω άκουστά ότι ο Νέρων κατεδίωκε τούς Χριστιανούς και διέ εις την εποχήν του ανεδείχθησαν οι περισσότεροι μάρτυρες. Αλλά τί πόθος και αυτός διά μίαν Παιδικήν Χαράν!.. Φαιδρότερα, παιδιά μου, φαιδρότερα!

Μιά στιγμή τώρα να ιδώ τον Άνανία, που μουγρίζει εκει-μέσα σ' Νέρων, και πάλι τὰ λέμε.

Α, δεν ήταν τίποτε! Επέινασε και ήθελε να του δώσω «πολύ σταφύλι με λίγη φραντζόλα». . . Άκούσατε ποτέ σας άρρωστο να μουγρίξῃ... από πείνα; Έξακολουθώ.

Να, αυτός είνε ο μεγαλύτερος σωρός! Πόσοι ήθελαν να ζούν εις την άρχαίαν Ελλάδα, εις τας Αθήνας, επί της εποχής του Περικλέους! Και να σας πω, με τδ δικηνο τους. Μην νομίζετε πιά ότι είμαι τόσο άγράμματη, ώστε να μην ξεύρω ότι ο αίων εκείνος ήτο ο «Χρυσός Αίών» της Ελλάδος! Ήερω μάλιστα κάτι περισσότερα από τον Άμμητον Γελοτοποιόν, που γράφει ότι δύο είνε οι χρυσοί αιώνες: του Περικλέους διά την Ελλάδα και του Λουδοβίκου ΙΑ' διά την Γαλλίαν. Όχι, εγώ ξεύρω και τον αιώνα του Δυούστου διά την Ρώμην, και του πάπα Λέοντος Ι'. Που μάς κάμνουν τέσσαρες, κύριε Γελοτοποιέ!... Φυσικά, κάθε άνθρωπος θά ήθελε να ζή σε μιά χρυσή εποχή (όπως τή δική μου, επί Όθωνος, αλλά αυτή, φαίνεται δεν την αναγνωρίζει ή Ίστορία, είδεμῃ θα είχαμε πέντε χρυσοūs αιώνας) και έπειδή τὰ παιδιά μας είνε έλληνοπούλα, έπροτίμησαν την χρυσήν εποχήν της Ελλάδος που είνε και του κόσμου όλου! Άμ' βέβαια! Ξαναγίνετα ένας Παρθένω; Δεν βλέπετε που είνε έρείπιον, και όχι μόνον δεν τον ξανακρίζω, αλλά και να τον στερεώσω απλάς τδ θεωρούν βεβήλωσιν και τδ κάμνουν με φόδον και τρέμον;...

Αλλά σταθήτε, διότι ή Ψυχή της Λέσβου τ'α λέει ει πολύ καλλίτερά μου και καλλίτερα από όλους τούς συναδέλφους της αυτού του σωρού. Άς βάλω τὰ γυαλά μου και άς αντιγράψω έδω την ώραιαν απάντησιν της:

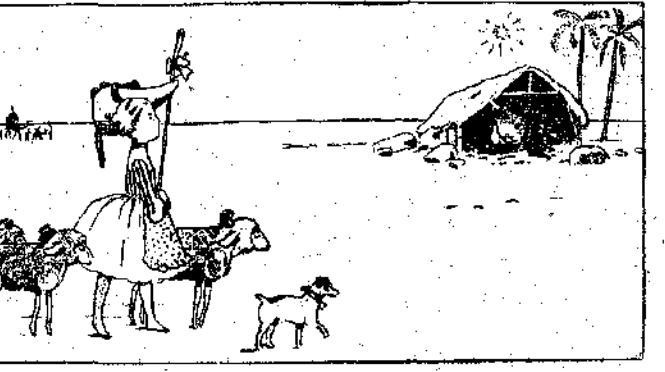
— « Ποτέ, έστω και αν εκαθήμην επί του θρόνου των πατέρων σου, Περδίκκα, δεν θα άπελάμβανα τόσον ζωη-

» ρώς την ζωήν, δεν θα ήσθανόμην την έντελῃ εκείνην εύτυχίαν, την όποιαν συναισθάνεται και ο πτωχότατος των Αθηναίων φθάνει μόνον να ζῇ υπό τον ουρανόν μας.»

« Ποίος είμπορεί να αντίσταθῃ, να αντίλέξῃ εις τούτους τούς λόγους του Πρόαντος, τούς όποιους άπηθύβουν εις τούς μαθητάς του, ότε ο ταλαίπωρος εύρίσκετο αιχμάλωτος μακράν της πατρίδος του;

« Ποίος θα ήθελε να ζῇ εις άλλους χρόνους, εις άλλους αιώνας, παρά εις τούς αιώνας της άκμῆς και της δόξης των άρχαίων Αθηνών;

« Ποίος, έστω και άλλοεθνής, δεν θα εζήλεσε και τον πτωχότατον και τον πλέον άσημνον άνθρωπον, ο όποιος έζησεν εις τούς χρόνους του Μιλτιάδου, του Λεωνίδου, του Περικλέους; εις τούς χρόνους εκείνους κατά τούς όποιους οι άγώνες, αι τέχναι όλαι, ή μουσική, τδ ήσμα, ή ποίησις, ή ζωγραφική, ή γλυπτική, τδ δράμα, ή κωμωδία, άπαντα



«Και μιά και δυο εις την Φάνην.» (Σελ. 300, στήλ. 6'.)

ταύτα συνεκεντρώθησαν και έλαμψαν εις ένα τόπον, εις μίαν πόλιν, εις την πόλιν του ώραιου, εις τδ αίσωτέρανον άστου της Παλλάδος;»!

« Ποίος δεν θα ήθελεν, επί τέλους, να κατοική εις την ώραιαν αυτήν πόλιν, πρό της όποίας άπασαι αι άλλοι πόλεις εύσεβάστως κλίνουσι τδ γόνυ, εις την πόλιν των άρχαίων Αθηνών;

« Αναγνώσατε, αγαπητοί μου φίλοι, αναγνώσατε τον «Πρόαντα τον Νικίου», τδ ώραιότατον αυτό βιβλίον, και σας βεβαιώ, ότι έν τῷ μέσω του ένθουσιασμού, ο όποιος θα σας καταλάβῃ, θα ανακράξεται:

— « Ω! άς ήτο δυνατόν να κατοικῶ εις τούς χρόνους και εις την πόλιν των άρχαίων Αθηνών! . . . »

Τὰ ίδια, αλλά όχι βέβαια με τήσιν εύλωττίαν, άπαντοῦν ο Άρη-, ο Άμμητος Γελοτοποιός, ο Δικέφαλος Άστός (που θα πω εις την κυρίαν Διάπλασιν να του δώσῃ ένα έκαινον διά τούς στίχους του); ο Βρυχώμενος Λέων, ο Τσίφος, ο Φλοισβος της Θαλάσσης (και αυτός τὰ λέγει πολύ εύμορφα), ο Βασιλεύς Ανταριάδης, ο Ξενιτεμένος Ναύτης, ο Βασιλεύς των Ρόδων, ή Ναυσικά (ή όποια τρελλαίνεται διά τδ άπλοῦν και άπεριττον ένδυμα των άρχαίων έλληνίδων), τδ Παιδί του Ψηλορείτη, τδ Άνθο- του Σολωμού, ο Άπόλοτο- Στεφανηφόρος ή Κυρία με τας Καμελίαις, ο Άποικο-Κερκυραίος (που μ' εσαύτισαν αι ίστορικά του γνώσεις), ο Μάρτυς: τῃ: Έλευθερίας, και Θαλάσσης Άηρ, ο Κλέων Β. Παράσχοι, τδ Χειμώνανθοι (τδ όποιον είνε κορίτσι και συλλογίζεται ότι αι γυναίκες της εποχής του Περικλέους δεν είχαν τόσας έλευθερίας, και ούτε εις τδ θέατρον επήγαιναν όπως τώρα, ούτε εις τούς άγώνες: άλλ' άς εξούσε εκείνην την εποχήν, λέγει, και άς μην επήγαινε πουθενά!) ή Έαρινή Έσπίρα, ή Έδμωλιπιάς, ή Άλιανούρις (ήθελε να ζῇ τότε, κυρίως διά νακούσῃ τον Σωκράτη) τδ Ίπέρ Πατρίδος (που εμπνέεται έπίσης από τον «Πρόαν-

τα») ο Βράχος του Φαλήρου, ο Τριπόλεμος, ο Ποσειδών τῆς Μήλου, ἡ Ξανθή Φοῖδη (μολονότι αὐτὴ ἤθελε νὰ ζῆ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ μέλλοντος, ὅταν ἡ Κωνσταντινούπολις θὰ εἶνε ἰδική της,) καὶ τὸ Δάσος Φουρικῶν μὲ κάτι παράξενους στίχους, ποῦ ἐρώτησα τὸν Ἀνανίαν καὶ μοῦ ἐφώνησε ἀπὸ μέσα ὅτι εἶνε «τρίμετροι ἰαμβικοί.» Ἀλήθεια, φέμματα, δὲν ξέρω. Νὰ οἱ στίχοι καὶ κρίνατε μόνοι σας :

Ἐπιφανέστερος τοῦ Περικλέους αἰὼν τίς ὑπῆρξε; Μὲν ἔτις Ἀθήναις νὰ ζῶσα τὸ μόνον μου δνετρον εἶνε, Ὅπου γεννήθησαν τόσοι φιλόσοφοι, ἔξοχοι ἄνδρες, Μέσα ἔς αὐτὴ τὴν χρυσὴν ἐποχὴν. Συμπολίτας νὰ εἶχα τὸν Σοφοκλῆ, τὸν Αἰσχύλον, τὸν Πλάτωνα, τὸν Εὐριπίδην καὶ τὸν Σοκράτη, καὶ τὰλλα τὰ ἔξοχα πνεύματα ἑκείνα. Ναί, ἔτις κοίτιδα τῆς τέχνης, ἔτις τὴν τῶν γραμμάτων τὴν βίαν. Ἦθελε, φίλοι, καὶ θέλω καὶ πάντα θὰ θέλω νὰ ζῶσα!

Ἡ Σημαία τοῦ Φωτὸς ἤθελε νὰ ζῆ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας. — Ὁ Χρυσὸς Αἰὼν προτιμᾷ τὴν Σπάρτην τοῦ Λυκούργου, (προκάντων διότι τότε δὲν ἐπετρέποντο χρυσὸ καὶ ἀργυρὰ νομίσματα, καὶ ἔτσι οἱ νέοι δὲν ἤμποροῦσαν νὰ ἔχουν ἐπάνω των χρήματα καὶ νὰ σωτεύουν καλὰ αὐτὰ ἀλλὰ καὶ ὁ μέλας ζωμὸς; ... μοῦ ἔδωσαν μιὰ φορὰ τὴ συνταγὴ του—ἀλάτι, ζεῖδι καὶ χοιρινὸ κρέας, —καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια προτιμᾷ... τοὺς ντολμάδες μου!) — Ὁ Αἶμος συμφωνεῖ μὲ τὴν Σημαίαν τοῦ Φωτὸς (ἂν καὶ αὐτὸς δὲν μᾶς ὑπόσχεται ὅτι θὰ ἠκολούθει τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον.) — Ἡ Ροδόπη «θὰ ἐπεθύμει νὰ ζῆ εἰς τὴν Ἀρκαδίαν κατὰ τὴν ποιμενικὴν ἐποχὴν, ὅτε ἐπεκράτει ἡ ἀθωότης καὶ ἡ ἀφέλεια, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἄνευ ἀναγκῶν καὶ ἐπομένως ἄνευ θλίψεων» (καλὴ νὰ σκάσω ἂν ὑπῆρξε ποτὲ τέτοια ἐποχὴ!) — Τὸ Λατομῖον Χιον θὰ ἤθελε νὰ ζῆ εἰς τὴν ἀρχαίαν Μιτυλήνην, ποῦ ἰσχυρίζεται ὅτι ἦτο ἡ πολυθρόνητος Νῆσος τῶν Μακάρων (πρώτη φορὰ τὸ ἀκούω.) — Τέλος ὁ Παρήγορος Ἀγγελὸς ἤθελε νὰ ζῆ εἰς τὰς Ἀθήνας, εἴτε τὴν ἐποχὴν τοῦ Περικλέους, τοῦ Φειδίου κτλ., εἴτε σήμερον, ὅτε ζοῦν τὰ ἀθάνατα ἔργα των. «Ἄλλ' ἀφοῦ οὔτε τὸ ἂν οὔτε τὸ ἄλλο τοῦ εἶνε δυνατόν, κάθεται ἐκεῖ ποῦ κάθεται καὶ μένει εὐχαριστημένος καὶ κάμνει ὑπομονή.» Μπράβο, παιδί μου! Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο. Παρακάτω θὰ ἰδοῦμε καὶ ἄλλους ποῦ συμφωνοῦν μὲ τὴν ὑπομονὴν σου.



«Νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ.» (Σελ. 302, στήλ. α΄.)

Τὸ Ταπεινὸν Γίασεμι ἤθελε νὰ ζῆ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, τοῦ ὁποῦ πολὺ ὠραία περιγράφει τὸν ἠρωϊκὸν θάνατον. Ἐπίσης καὶ ὁ Ἀρτίβας ὁ Καρχηδόσιος διειροπολεῖ τὴν ἐποχὴν ποῦ ἡ Ἀγία Σοφία ἦτο ἰδική μας... Μεγάλῃ ἐποχῇ τῶν τῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ ἀπερῶ πῶς τὴν προτιμοῦν τόσοι ὀλίγοι. Ἐκτός ἂν τοὺς ἐφαγαν τοὺς ἄλλους τὰ ποντικία!

Ἡ Ρεμβάζουσα Οὐρανόλατρίς ἤθελε νὰ ζῆ εἰς τὴν Γαλιαν τῆς Ζᾶν Δάρκ καὶ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Ἄν δὲν κάμω λάθος, αἱ δύο ἐποχοὶ ἀπέχουν πολὺ καὶ ἡ Ρεμβάζουσα Οὐρανόλατρίς δὲν μᾶς λέγει ποῖαν προτιμᾷ. Ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος ὁμοῦ ξεσπαθώνει ὑπὲρ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Ἦθελε πολὺ νὰ ζῆ εἰς τὸν ἐποχὴν τοῦ διὰ νὰ τὸν ἀκολουθοῦσε εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας. Καὶ τί εὐτυχία δι' αὐτὸν νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ, νὰ πληρωθῆ, ἔστω καὶ νὰποθᾶν!

Νὰ σας πῶ τὴν ἀμαρτία μου, δὲν ἐννοῶ καλὰ-καλὰ τέτοια εὐτυχία δι' ἕνα ἑλληνόπαιδα. Καλ' ἐχάθησαν οἱ δικοὶ μας ἡρώες διὰ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ κανεὶς, καὶ αἱ δικαίμας μάχαι διὰ νὰ παρευρεθῆ; ... Ἄλλ' ἂς μὴν εἰμῶθα καὶ ἄδικοι! Ἄν ἔλεγαν ὅλοι τὰ ἴδια, ἂν ἐπροτιμοῦσαν ὅλοι τὰ δικά μας, — πῶς θὰ ἐγένετο ἡ Κυριακὴ μᾶς ποικίλη μὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ἀπαντήσεις;

Ὅπως δὴ ποτε, ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Πάντα πῶ καλὰ εἶνε κανεὶς εἰς τὴν πατρίδα του, εἰς τὸ σπιτί του...

Νὰ μία μεγάλη καὶ δοξασμένη ἑλληνικὴ ἐποχὴ: Ἡ ἐποχὴ τοῦ 21. Νὰ γνωρίσῃ κανεὶς ἕνα Κολοκοτρώνην, ἕνα Κανάρη, ἕνα Καραϊσκάκη, καὶ νὰ πολυμάχη μὲ τῶν διὰ τὴν ἀναγέννησιν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος του! Καὶ ἴσως νὰναδειχθῆ ὅπως ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς! Ὡ, τί εὐτυχία! Καὶ αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν θὰ ἤθελεν ὁ Ἀετιδεὺς, ὁ Βασιλεὺς τῶν Μαυρῶν, ἡ Περικτὴ Καρδία (ποῦ κάθε ἄλλη ἐποχὴ τῆς φαίνεται ἀνιαρά,) ἡ Χαρὰ τῶν Γορέων (ποῦ θὰ διηγᾶτο τὰ μεγάλα κατορθώματα εἰς τὰ ἐγγόνια τῆς καὶ τὰ δις-ἐγγόνια τῆς, ὅπως κάμνει τώρα ἡ προγιαγιά τῆς— καὶ ποῦ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ κατοική εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐπειδὴ φρονεῖ ὅτι αὐτὸς πρέπει νὰ εἶνε ὁ πόθος κάθε ξενιτευμένου Ἑλληνοῦ) ἡ Αὔρα τῆς Νυκτὸς (ποῦ θὰ ἐπολεμοῦσε ὅπως αἱ Σουλιώτισσες) ἡ Γλαυὴ τῆς Ἀθηναῖς (ποῦ τὰ λέγει μὲ μεγάλην εὐγλωττίαν,) ὁ Κρίνος τοῦ Ἀγγέλου (ἡ χώρα τῶν ὀνείρων του εἶνε τὸ Σούλι τοῦ 21), ὁ Παγοδρομὸς (ξενιτευμένος καὶ αὐτὸς, ἤθελε νὰ ζῆ εἰς τὴν Ἑλλάδα) τέλος ὁ Ἀρταχιάρ καὶ ὁ Παρισὸς Εὐαγγελινός, ποῦ γράφουν ὠραῖα καὶ οἱ δύο καὶ προτιμοῦν τὴν Ἑλλάδα τῶν Κλεφτῶν καὶ τῶν Ἀρματωλῶν.

Μπᾶ! τί βλέπω; Μαζὶ μὲ αὐτοὺς νὰ ἔνας Ὀθωνιστὴς. Ἐπιτέλους! Εἶνε ἡ Πορτιάς Αὔρα, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ ἐξοῦσε εἰς τὸ Νάυπλιον, τὴν ἐποχὴν ποῦ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ὑπεδέχθη μὲ τόσο ἐνθουσιασμὸν τὸν πρῶτον τοῦ Βασιλέα. . . Καὶ τί φτῆνεια, Πορτιάς Αὔρα! Μὲ ὅσα λεπτὰ μοῦ δίδει σήμερᾴ ἡ Διάπλασις διὰ μιαν ἡμέραν, τότε ἐπεργουσαμεν μιαν ἐβδομάδα! . . . Εὔγε, παιδί μου! Μοῦ ἔκαμει τὴν καρδιά μου περιβόλι! Χωρὶς ἄλλο θὰ πῶ στὴ Διάπλασις καὶ σοῦ δῶσθ ἔπαινον. Καὶ σοῦ ἀξίζει, γιατί ἡ ἀπάντησίς σου εἶνε καλογραμμένη καὶ . . . μοναδικὴ κυριολεκτικῶς.

Ἄς ἐλθωμεν τώρα καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. . . τὴν σημερινήν. Εἶνε ὁ σωρὸς τῶν εὐχαριστημένων ἀπὸ τὴν τύχην των, τὴν διαμονὴν καὶ τὴν ἐποχὴν των, ἡ τῶν ξενιτευμένων, οἱ ὁποῖοι ποθοῦν νὰ ἐπιστρέψωμεν καὶ νὰ ζήσωμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Αἰθῆρ, παραδείγματος χάριν, ποθεῖ. . . ποθεῖ. . . καὶ τί δὲν ποθεῖ! «Ὁ ἄνθρωπος—λέγει σὺν φιλόσοφος,—ἐπλάσθη διὰ νὰ ποθῆ, καὶ ὁ Πέθος εἶνε τὸ δολοφόνον ἐγγχειρίδιον (ἐτρόμαξα!) ποῦ σπαράζει τὴν Συνείδησί του.» Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ πραγματοποιηθοῦν οἱ μάταιοι πόθοι του, ἂδὲν εἶνε καλλίτερα νὰ προτιμᾷ τὴν ἐνδοξὸν γωνίαν ὅπου τὸν ἐσφενδόνισε τῆς Εἰμαρμένης ἢ τῆς Θεῖας Προνοίας τὸ σινετὸ χέρι, μὲ τὸν πόθο νὰ μὴν ποθῆ τίποτε; Νὰ φιλόσοφος, νὰ μάλαμιμα! Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν ξέρω καλλίτερη φιλοσοφία ἀπὸ αὐτὴ ποῦ μᾶς κάμνει νὰ εἰμῶθα εὐχαριστημένοι παντοῦ καὶ πάντοτε, μὲ ὅ, τι ἔχομεν καὶ μὲ ὅ, τι εἰμῶθα.

Καὶ ἡ Αεὺκὴ Νυξ συλλογίζεται ὠραῖα: «Ἴσως δι' ἕνα Ἑλληνα θὰ ἦτο προσφιλεστέρα ἡ ἐποχὴ τῆς μεγάλης ἀκμῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀλλὰ διατί ἡμεῖς οἱ σημερινοὶ νὰ προτιμῶμεν τὰ ἔτοιμα καὶ νὰ μὴ θέλωμεν νὰ ζῶμεν σήμε-

ρον διὰ νὰ ἐργαζώμεθα ὅλοι μαζὶ διὰ τὴν μέλλουσαν πρόδον καὶ τὴν ἀκμὴν τῆς Πατρίδος μας;» Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ.

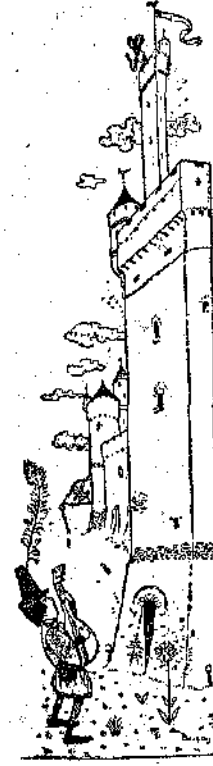
Ἀπὸ διαφόρους δρόμους, μὲ διαφόρους συλλογισμοὺς, φθάνου εἰς τὸ ἴδιον συμπέρασμα καὶ οἱ ἑξῆς: Χ. Ζερβός, Ἀγγὴ Ψυχῆ, Κωνσταντῖνος Ν. Κράνις (αὐτοὶ οἱ τρεῖς, μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, δὲν λησμονοῦν νὰ κατατάξωμεν καὶ τὴν Διάπλασιν) Μαρουσία (μόνον ὡς πρὸς τὴν χώραν δὲν ἔχει ὠρισμένην προτίμησιν, διότι αὐτὴ δὲν ἀγαπᾷ νὰ μὴν πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον μέρος) Δροσολουσοῦ Νυξ, Ἀρτάνιος Ε. Παπαδόπουλος, Θεσσαλομάγνης, Αἰαλαργιάς, Ἰαπότης τοῦ Βυζαντίου, Χρυσόπτερον Οὐρεϊον, Ἀρέλιμος Χαρά, Ἰδαῖος Δάκτυλος, Μαργαμένη Ἀκροθαλασσά, Αἰλιος Ἀριστοῖδης, Σῆμα τῆς Διαπλάσεως, Μεγαλοπρεπὴς Φθῶς, καὶ ἄλλοι πολλοὶ λαδωμένοι καὶ ποτικοφαγωμένοι ὄντες δὲν ἠμπόρεσα νὰ διαβάσω οὔτε τὰ ὀνόματά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις αὐτοῦ τοῦ σωροῦ ἐξέχει διὰ τὴν παιδικὴν ἀφελείαν τῆς καὶ χάριν ἡ ἀπάντησις τῆς Νυμφαίας τοῦ Παμίσου, τὴν ὁποίαν ἀντιγράψω ἐδῶ, ἀφοῦ διώρθωσα μερικὰ ὀρθογραφικὰ λάθη. (Ἐἰ διὰ τὴν ἡλικίαν τῆς ἐπιστολογράφου, αὐτὸ δὲν εἶνε καμμία ἐντροπή.)

« Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συνεπλήρωσα τὸ ἔνατον ἔτος τῆς ἡλικίας μου ἔπομένως νομίζω ὅτι εἶμαι ἀρκετὰ μεγάλη πλέον διὰ νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Κυριακῆς. Ἐπικαλοῦμαι μόνον τὴν ἐπισεικίαν σου, διότι ὡς γνωρίζεις, κάθε πρῶτον δύσκολον. Δὲν ἔχω κάμη μακρυνὰ ταξείδια, ἐκτός ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἔχω κάμη μαζὶ σου νεερώς, δηλαδὴ ἀναγινώσκουσα διαφόρους περιγραφὰς ταξείδιων τοῦ Ἰουλίου Βέρν' μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι δι' ἡμᾶς τὰ παιδιὰ ἡ καλλίτερα χώρα τοῦ κόσμου εἶνε ἡ πόλις εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη κανεὶς καὶ πρὸ πάντων τὸ πατρικὸν του σπιτί. Μὲ τίποτε δὲν ἀνταλλάσσω, σὲ βεβαίως, τὸ ὠραῖον μεζ σπιτάκι, τὸ ὁποῖον εὐρίσκειται σχεδὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν, περιτριγυρισμένον ἀπὸ λεμονιῆς καὶ πορτοκαλιῆς, οὔτε τὴν ἀγάπην καὶ φιλοστοργίαν τῶν ἀγαπητῶν μου γονέων, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν τόσο δι' ἐμὲ καὶ πληροῦσι ὅλας μου τὰς ὀρέξεις. Ποῦ λοιπόν, ἀγαπητῆ μου, καὶ εἰς ποῖαν χώραν θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ ζῶ ἀπὸ τὸν παράδεισον αὐτὸν τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας;

«Διὰ τὴν ἐποχὴν (αἰὼνα) προτιμᾷ τὴν τωρινήν, διότι καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν Παπποῦ μου ἀκούω, τώρα ὅλα τὰ πράγματα εἶνε πολὺ καλλίτερα, καὶ τὰ παιγνίδια πολὺ τελειότερα. Ποῦ νὰ ἐβλεπές, ἀγαπητῆ μου Διάπλασις, ἕνα ὠραῖοτατον μηχανικὸν παιγνίδι, ἕνα πῖθχον (τὸν λέμε Τζέκο Τζέκο Α. Φ.) ὁ ὁποῖος ἀνεβοκατεβαίνει εἰς ἕνα σχοινάκι μόνος του, σὺν ἀληθινῶς πῖθχος ἵπποδρομίου, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Παπποῦς μοῦ ἔφερε ἀπὸ τὸ Παρίσι! Ποῦ τὰ ὠραῖα βιβλία καὶ περιοδικὰ, τῶν ὁποῖων ἐξέγει ἡ ἀγαπητῆ μας Διάπλασις (εἶχαν τὰ Ἑλληνοπούλα τοῦ ἄλλου αἰῶνος Διάπλασιν;) Ἐγὼ λοιπόν προσεμῶ τὸν αἰῶνα εἰς τὸν ὁποῖον ζῶ.»

Ὅρισμένως σήμερᾴ δὲν θὰ φάμε! Μπορῶ, καλέ, νὰφίνω τέτοια ὠραῖα γράμματα καὶ νὰ τρέχω εἰς τὸ μαγειρεῖον; Καὶ ποῦ νὰ ἰδῆτε παρακάτω ποῦ ἀρχίζει . . . τὸ μέλλον!



«Τὶ διασκεδαστικὴ ζωὴ (Σελ. 304, στήλ. β΄.)

Μάλιστα. Ἔως τώρα εἶχαμεν τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν. Εἰς τὸ ἐξῆς ἔχομεν τὸ μέλλον. Τὸ «δολοφόνον ἐγγχειρίδιον» τοῦ Αἰθῆρος ὠθεῖ τὰ παιδιὰ νὰ ποθοῦν μέλλοντας αἰῶνας, ἀπὸ τοῦ 21ου (ὁ σημερινὸς δὲν εἶνε ὁ 20ὸς;) μέχρι... μέχρι τοῦ τελευταίου, μέχρι τῆς συντελείας!

Ἀλλὰ δὲν ἀπομακρυνόμεθα ἀκόμη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ σωρὸς ποῦ ἔχω τώρα ἐμπρὸς μου, εἶνε τῶν παιδιῶν ποῦ θὰ ἤθελεν νὰ ζοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ μέλλοντος. Νὰ ἡ Νη-ρεμια ποῦ ἐπιθυμοῦσε νὰ ζῆ εἰς ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ὑπάρχουν ὑπόδουλοι. Νὰ ὁ Μέγας Αἰλιπόδης, ὁ ὁποῖος ὀνειρεῖται τὸ ἔτος 2000, ὅταν ἡ Ἑλλάς μας θὰ εἶνε μέγα κράτος καὶ ἰσχυρὸν (ἀμὴν!) Νὰ ἡ Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολλογγίου ποῦ δὲν τῆς ἀρέσει νὰ καυχᾶται κανεὶς διὰ τὴν δόξαν τῶν προγόνων του, ἀλλὰ διὰ τὴν ἰδίαν του δόξαν (πρᾶγμα ποῦ θαποκτῆσωμεν βέβαια εἰς τὸ μέλλον.) Νὰ ἡ Λούκισσα τῶν Σαλαῶν, ποῦ φαντάζεται τὸν Ἑλληνοπαῖδα τοῦ μέλλοντος ἀπεριεργαζόμενον μιαν μικρὰν καὶ παλαιὰν Διάπλασιν τοῦ 20οῦ αἰῶνος, καὶ κύντονα περιέργως εἰς μιαν γωνίαν, ἐκεῖ ὅπου εἶνε τυπωμένον τὸ ψευδώνυμὸν τῆς, ἐκεῖ ὅπου μιὰ κάποια Λούκισσα τῶν Σαλαῶν διειροπολεῖ τὴν ζωὴν τοῦ 30οῦ αἰῶνος!..»

Τὰ ἴδια σχεδὸν ἀπαντοῦν ὁ Ὄβριος τοῦ Μοροσπράου, ἡ Ἐλευκίαις Παρθένος, ὁ Ὀλύμπιος Ἀχιλλεύς, ἡ Αὔρα τοῦ ἠελίου, ἡ Ἐλένη Α. Μάλλη καὶ ἡ Ντομπλ Τρίπλ, ὅλοι ἐπιθυμοῦντες μιαν Ἑλλάδα μεγάλην, ἐλευθεράν, προωδευμένην, πολιτισμένην, ἡ δὲ Ἐλένη Μάλλη καί.. μὲ προστατευτικὴν τῶν ζωῶν ἑταιρίαν. (Θεσμὰ εὐχαριστήρια ἐκ μέρους τῆς Πίστας, ἡ ὁποία ἐκινδύνευσε νὰ ραγυθῆ ἀπὸ τοὺς ποντικούς.)

Ὅλοι αἱ ἐπιστολαὶ αὐτοῦ τοῦ σωροῦ εἶνε ὠραταί, (εἰμπορεῖτε νὰ τὸ καταλάβετε καὶ ἀπὸ τὰ γνωστὰ ψευδώνυμα.) Ἀλλὰ τὴν καλλίτερον ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμε ἡ ἐπιστολὴ τῆς Φιλὸχλωρῆς Δαγροῦδας. Ἰδοῦ:

«Ἐὰν ἤμουν ἀγόρι, βεβαίως θὰ ἔλεγα χάρις διόλου νὰ σκεφθῶ: εἰς τὴν Ἑλλάδα θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν ἔφηδος τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ Περικλέους. Ἀλλὰ ἕνα κορίτσι τί θὰ ἠδύνατο νὰ ἀπολαύσῃ ἐκ τοῦ χρυσοῦ ἐκείνου αἰῶνος; Τί ἄλλο παρὰ τὸν περιορισμὸν τοῦ γυναικωνίτου!

«Ἐγὼ λοιπόν θέλω νὰ ζήσω εἰς τὴν Ἑλλάδα μου, εἰς αἰῶνα τῆς φαντασίας μου, εἰς αἰῶνα καθ' ὃν ἡ πατρίς μου νὰ ἔχῃ ἔκτασιν, νὰ εἶνε τὸ κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ, τῶν γραμμάτων, τῶν ἐπιστημῶν, τῆς πρόόδου, ἡ ἐνδοξος τῶν Φώτων ἔστι, ὅπως ἄλλοτε ὑπῆρξε, εἰς αἰῶνα καθ' ὃν τὸ ἅγιον ὀνομά τῆς νὰ προφέρεται μετ' εὐγνωμοσύνης ἀπὸ ὅλους τοὺς λαοὺς εἰς τοὺς ὁποίους θὰ δώσῃ ἕνα νέον Ὀμηρον, ἕνα νέον Αἰσχύλον, ἕνα δεύτερον Περικλέα.



«Ἐτοιμάζεται νὰ χορεύσῃ.» (Σελ. 304, στ. β΄.)

«Καὶ τότε ἐγὼ ἡ Φιλὸχλωρὴ Ἑλληνικὴ Δαφνοβλά, ἀφθόνους θὰ παρέχω τοὺς κλάδους μου, διὰ νὰ στέφωμεν τὰς κεφαλὰς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ δοξάσουν τὸ τιμημένον τῆς ὀνομα!» Τώρα φεύγωμεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἐἰ ὁ κόσμος εἶνε τόσο μεγάλος! Καὶ μάλιστα ὅπως τὸν διειροπολοῦν ὅλοι αὐτοὶ ποῦ θὰ ἤθελεν νὰ ἔχουν εἰς τὴν διαθέσιν των ἀερόστατα μὲ πηδάλιον, πτητικὰς μηχανὰς, ὑποβρύχια πλοῖα, — ὅλας τὰς εὐκολίας, ὅλας τὰς τελειοποιήσεις καὶ ὅλας τὰς

εφευρέσεις του μέλλοντος 30ου Αιώνας, όχι πλέον του Έλληνισμού, αλλά της Ανθρωπότητας! Πολύ μεγάλος κόσμος τρώνει, αφού τότε, καθώς λένε, δεν θα περιοριζόμεθα εις την μικρούλαν μας Γην, αλλά θα ταξιδεύωμεν εις τον ουρανόν, θα επισκεπτόμεθα την Σελήνην, τον Άρην, την Αφροδίτην... τον Γαλαξίαν — ξέρω κ' εγώ! Και τί μακρά ζωή, αφού τότε, με τας προόδους της Έπιστήμης, ο θάνατος θάρρη, και ούτε πόλεμοι θα γίνονται, ούτε τίποτε κακόν!

Μά αν είνε δυνατόν να διαβάζω τέτοια θαύματα και να συλλογίζωμαι... ντολμάδες! "Άς τους να κοούν!"

Η Μαύρη Χιών π: χ: έφυλλομετρούσε μίαν ήμέραν τον τόμον της Διαπλάσεως του 1901. Έκει, εις την σελίδα 256, βλέπει μίαν εικόνα με την έπιγραφήν «Οίκία του 30ου αιώνας». Διαβάζει το σχετικόν άρθρον και μένει έκθαμβος. Νά λοιπόν και αυτή! "Ήθελε να ζή τον 30ον αιώνα και να έχη ένα τέτοιο σπίτι κτλ.

Οι καλύτεροι έπιστολογράφοι αυτού του σωρού είνε οι εξής: "Έπαινος της Άγγλιας, Μεγάλη Έλλιάς, Μικρός Λόσιος, Ζώριτζ, Έλληρικόν Γραμματόσημον, Ουάτην του Φαραώ, Άγκυρα της Σωτηρίας και Ίδεάδες. Τον τελευταίον Αίωνα του κόσμου θα ήθελε να ζή ο Κυρίαρχος της Θαλάσσης δια να εϊζεύρη, λέγει, όλα όσα έγιναν και θα γίνον επί της γης, ο δέ Θεσσαλός Καλλιτέχνης ήθελε να γεννηθή επίσης τον τελευταίον αιώνα, αλλά εις την Κωνσταντινούπολι, διότι εκεί, κατά τας προρρήσεις του Άγαθαγγέλου, θα γίνον σημεία και τέρατα. ("Άς είνε εγώ γρηά γυναικία και δεν πιστεύω προφητείας μετά Χριστόν, και τας πιστεύει ένας νέος;)

Η άπάντησις του Κεντριού είνε σειρά από γελοιογραφίας. Νά ο Άδάμ εις τον Παράδεισον, έπειτα ένας πανάρχαιος Δασύριος, έπειτα ένας αρχαίος Έλληνας, έπειτα ένας Αιγύπτιος και έπειτα ένας Ρωμαίος. Εις την άλλην σελίδα: πρώτα ένας μεσαιωνικός Ίπότης, έπειτα ένας ευγενής Λουδοβίκου ΙΔ', έπειτα ένας Πέρσης, ένας άγριος Έρυθρόδερμος, ένας άγριος Άφρικανός (σας άρέσει ή φορεσιά του;) και τέλος ένας ήμερος Ευρωπαίος. Το Κεντρι τούς έστειλε δια να τους καμαρώσετε και να διαλέξετε. Είνε



βλέπετε, όλαί αι εποχάι, από κτίσεως κόσμου μέχρι σήμερον. Η μβνη έλλειψις είνε ότι εις την σειράν δεν υπάρχει καίανθρωπος του μέλλοντος. Άλλά τέτοιον εϊμπορείτε να ιδήτε... εις την εικόνα του μάς ένθυμίζει ή Μαύρη Χιών.

Πάει και αυτό!...

Μένουν ακόμη όλίγαί άπάντησεις, από εκείνας που ο Άνανίας τας χαρακτηρίζει «ιδιορρόθιμους και μεμονωμένους». Αυτάι δεν άνήκουν εις σωρούς καθεμία πάει μοναχή της και καθεμία εϊμπορεί να λέγη, παρωδούσα το γνωστόν δίστιχον:

Δεν άπαντώ ως άπαντόν οι άνθρωποι συνήθως
Εγώ βαδίζω μόνη μου και όχι με το πλήθος!

Σεβρετε π: χ: που ήθελε να ζή ή Κροάτη; Εις την σημερινήν Ίαπωνίαν, που την εθάμβωσε με την πολεμικήν της δόξαν. Και δια τοϋτο υπογράφεται Ιαπωνιστί Κρέ-δ-Αή.

Ο Μιλτιάδης Κτενάς ήθελε να ζή εις τον μεσαιώνα, δια να γίνη ραφιδός ή τροβαδούρος. Ο εγύριζε, λέγει, όλην την ιπποτικήν Ευρώπην, και απέξω από τους πύργους θα έφαλλε (με στίχους κατορθώματα των ή-Τι διασκεδαστική ζωή! και παράξενη τουαλιεφορεί ή Έκάζη; Στα-εποχήν του Λουδομάζεται να χορεύση το Βερσαλλίας... Πολύ ματα!



εις τον κόσμον. (Έμένα το λές, που εϊμαι οίκονόμος, μαγειρίσσα και συνεργάτα;)

Ο Κυπριακός Άσθηρ, ο όποιος έζησεν έως τώρα δέκα έτη εις ένα αιώνα και πέντε έτη εις άλλον (να τα χιλιάση!) γράφει ένα σωρό ωραία πράγματα, αλλά δεν ήμπούρεσα να διαβάσω το συμπέρασμα της συνομιλίας του με την Δδα Σκέψην, διότι ελαδώθηκε.

Ο Φρά-Διάβολος έπιθυμεί να ζή εις εποχήν ακαθ' ήν θα ήδύνατο να αισθανθή την αφάνταστον, την μυθώδη, την χιμαιρικήν έκείνην εύτυχίαν, την εκ της τελείας τελειοποίησα προερχομένην, την όποιαν ακόμη δεν ήσθάνθησαν οι άνθρωποι του κόσμου τούτου... ("Ε, ζήσε, Μαυρέ μου, να φας τριφύλλι!)

Η Παλλάς όνειροπολεί την Χώραν των Μακάρων, την Χώραν της Εύτυχίας. (Κρίμα να μη την έχη ο Χάρτης μου! Θα ήξευρα τουλάχιστον από που πηγάζουν; αλλά μήπως το Λατομείον Χ ου δεν μάς εθεβαίωσεν ότι είνε ή Μιτυλήνη; Δυστυχώς όμως... ή αρχαία!)

Ο Υψηλότης Άετός θα ήθελε να έχη τας όλιγοτέρας φροντίδας και να ζή εις μίαν χώραν και εις ένα αιώνα «Άμεριμνησίας» (Μαρέ τον τριπελάκα!)

Η Διονυσία Χαλικιά, άπεναντίας, θα ήτο εύτυχής και εις το πλέον άφανές χωρίον και εις την πλέον άθλιαν εποχήν. Μήπως, λέγει, και ο Βέρσης δεν εδξάσε την καλύβην εις την όποιαν εγεννήθη; (Και μόνον ο Βέρσης;) «Εύτυχής ο θνητός που θα κατορθώση και το όνομά του να μείνη άθάνατος και την χώραν του, και την εποχήν του να δοξάση!»

Έχετε ακούση ποτέ την Βαρείά; Είνε μία μεγευτική έξοχή της Μιτυλήνης, απέχουσα 3/4 της ώρας από την πόλιν. Έκει ζή σήμερον ή Αύγη των Έλπίδων, και είνε τόσο εύτυχής, τόσο εύχαριστημένη, που δεν ποθεί τίποτε άλλο. Μας χαρίζει όλας τας χώρας και όλας τας εποχάς!

Έκει λοιπόν ως υπάγη να ζήση και το Φίλημα Σκιας, το όποιον έρωτά από γης υπάρχει χώρα εις ήν να φύεται το ποθητόν και μυροδόλον άνθος Εύτυχία... ..

Μυροδόλον λέγει, και να που κάτι μου μυρίζει... "Α! θα είνε ντολμάδες... Έπιασαν, εκάηκαν, αλλά... δεν το κουνά. Έχω ακόμη ένα γράμμα... Μά τι ευμορφο που είνε! τι έξυπο! τι άλατιωμένο! τι εϊρωνικό! Είνε αρκετό να με άποζημιώση και δια την νηστεία του μεσημεριού και δια την άπουσίαν

Η ύπογρα- Ντόμινο σεις δια να όλη μου την και με ό-ρατεία, δεν να το καλό να το φυλά-πως οι φα-τερη μου

«Τά κ- Τάκ... Ο Κορ Περι- κλέας;

«Η κύ- λη του χυ- σου αιώνος ήνοιξε με- γαλοπρεπώς και ένεφανίσθη ο Πε- ρικλής.

«— Ήλθατε να ζήσετε εις τον αιώνα μας. Μαμ' ζέλ; ήρώτησε με πολλήν ευγένειαν. Έδώ, έντούτοις, ως γνωρίζετε, χρειάζεται πολύ μυαλό, μόνο μυαλό δια να καταλάβη κανείς ζωή και... καρντόν, δεν μου γεμίζετε το μάτι!

«Έπειτα ξέρω, σεις αι δεσποινίδες του Εικοστού, θέλετε θέατρο, χορό, σουλάτσο, και αυτά άπαγο- ρεύονται εδώ.»

«Πράφ! ή χρυσή πόλη και, παρ' όλιγο να μεί- νω... χωρίς μότη!

α' Ο αϊών της ακμής της Σπάρτης δεν έχει πόρτα, θα είνε ίσως στον μάστορη. Εϊσερχομαι θαρραλέα, λαμβάνω άγέ- ρωχον βρος... Όταν ξαφνικά, βροχή σαπιολεμονίων με ύ- ποδέχεται από μέρους των Σπαρτιατιδων.

«— Δειλή! έμουρμούρισε λακωνικώς ή μιά. «Αι άλλαι δεν εϊπαν τίποτε, έμόρφασαν περιφρονητικώς και ήρχεσθησαν να μου λυώσουν κι' άλλα λεμόνια στο κε- φάλι.

«— Πρόστυχη! προσέθεσε μία ξυπόλυτη εκεί. «Δεν εϊχα χαιρετίση ένα γέρω κουρελή, πφφ! «Η πλύστρα ξέρει και αυτή τώρα...

α' Έφυγα κατηγορακτισμένη και εϊσήλα εις άλλην επο- χήν, στο Βυζάντιον. Δια τα όλίγα μου άργύρια είνε πα- νηγυρικώς δεκτή. Μεγάλα αξιώματα μ' επερίμεναν. Έχρειάζοντο όμως προς τοϋτο ένα εκατομμύριο τρεις τοϋμ- πες στην Αύλην. Δεν της έκαμα, —έτελείωσαν συγχρόνως τα άργύρια, — και έφαγα έναν κλωτσο!

«Θα πάω στοϋ Παπκού μου, συλλογίσθηκα και μ' έπιασε το παράπονο. Άγριεψε μόλις με εϊδε.

«Παπκού, τοϋ εϊπα σταύτι, ήλθα να δοξασθώ, να πολε- μήσω για την Έλευθερία! — Θα σέ μαλώση ή μαμμά, απήτησε με σурτην φωνήν, εϊρωνικώς... θα κρυώσης!!

«Όχι, παπκού, θέλω να τιμηθώ, να πεθάνω για την πατρίδα, αλήθεια σου λέω. — Πιάσου από το χορό! μούπε και μούδειξε τις Σουλιώτισσες έτοιμες να θυσιασθούν. Συγχρό-

νως μου γύρισε την πλάτη. Κρύος με περιέλουσεν ο ιδρώς. Έπωφεληθείσα τώκοψα λάσπη, αλλά, πριν προφθάσω να όχρωρωθώ, για πάντα, έντός του Εικοστού αιώνας, άπογοη- τευμένη από το άνα τους χρόνους ταξείδιόν μου, ελάμβανα ένα γράμμα από μέρους του «Στόν καιρο σας, παιδί μου, δένουν στ' αλήθεια τα σκυλιά με λουκάνικα. Έκει να μεί- νης.» Τάδε έλεγεν ή γραφή, τίποτε άλλο.»

Τίποτε άλλο!... Δεν μένει τώρα παρά να συνεννοηθώ με την κυρία Διαπλάσιν δια τα Βραβεία και να της υπο- βάλω την έρώτησιν που έσυλλογίσθηκα δια την Εικοστήν Κυριακήν.

Νά με πάλι! Τα βραβεία έτοιμα και ή έρώτησις έγκε- κριμένη:

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κίτρινο Ντόμινο [20 ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κεντρί [15ε]. — Ψυχή της Λέ- οδου [12ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φιλόχλωρη Δαφνύλα [10ε]. — Νυμ- φαία του Παμίσου [8ε]. — Λευκή Νύξ [8ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [5ε] εις έκαστον): Αϊθέρ. — Ναυτο- πούλα του Μεσολογγίου. — Δούκισσα των Σαλώνων. — Διονυσία Χαλικιά. — Χαρά των Γονέων. — Άρταγιάν. — Πάριση Ευαγγελινός.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [3ε] εις έκαστον): Παιδική Χαρά. — Φλοισβός της Θαλάσσης. — Άποικος Κερκυραϊός. — Δάσος Φοινίκων. — Παρήγορα Άγγελός. — Χρυσός Αϊών. — Ούγος του Μουσοπράνου.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [2ε] εις έκαστον): Αρ- σία του Φαλήρου. — Άδελφή Ψυχή. — Ί- νώ. — Σίφιος. — Μυ- στηριώδης Φύσις. — Χριστιανι- κή Παρθέ- γος. — Αι- κέφαλος Ά- ετός. — Χει- μώνανθον. — Ταπεινός Γίασρι. —

Γλαυέ της Άθηνάς. — Μαύρη Χιών. — Αύγη των Έλπίδων. — Ποινείας Αύρα.

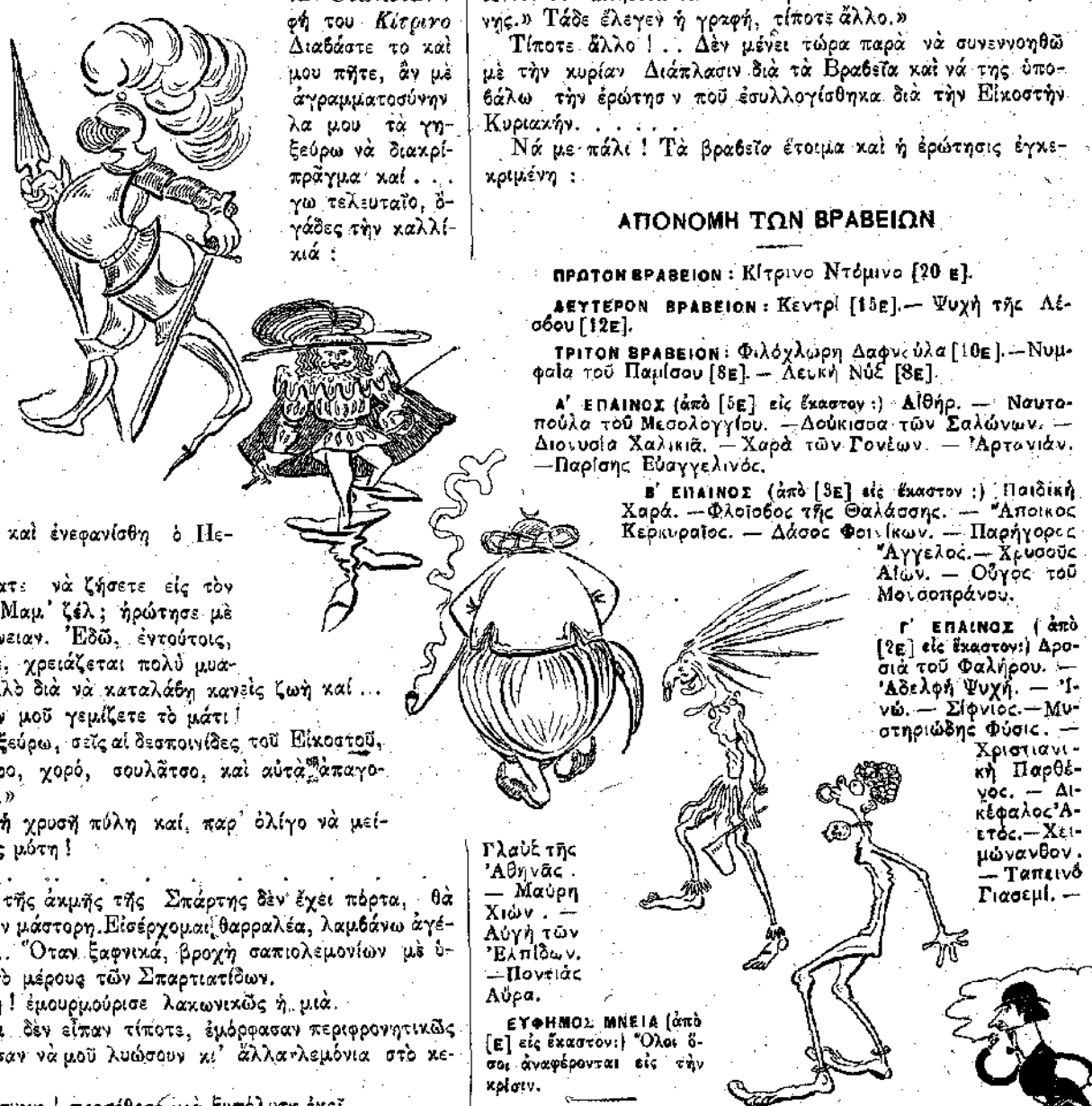
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (από [ε] εις έκαστον): Όλοι ο- σοι αναφέρονται εις την κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Έάν οι γονείς ήσαν πτωχοί κ' έπρόκει- το να έργασθητε δια να τους βοηθήσετε, τί έπάγγελμα θα έπροτιμάτε;»

Αι άπαντήσεις δεχται μέχρι της 1' Οκτωβρίου. Όσοι θα υπερβαίνον τας δύο σελίδας συνήθους έπιστολής, καθώς και όσοι δεν θα είνε γραμμένοι εις χωριστόν φύλλον χάρτου με την έπιγραφήν: «Άπάντησις εις την Εικοστήν Κυριακήν της Διαπλάσεως», θα... λαδωθούν από τον Νταγάρραν. Αυ- τά κατ' έντολήν της κυρίας Διαπλάσεως.

Τελευταία Όρα: Οι ντολμάδες μου έπετάχθη- καν. Ο Άνανίας, υποβληθείς δι' αυτό εις καταναγκά- στικήν δίαιταν, έγινε καλά.



Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

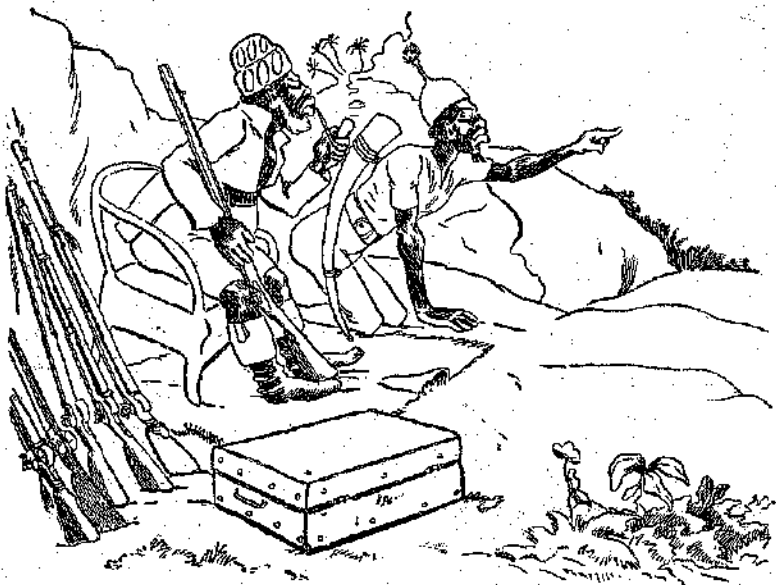
(ΜΥΣΤΗΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΒ'

Ο Βασιλεύς Κουκουμπιμπής με την ακολουθία του έφθασαν στον τόπο του κυνηγιού.

Ήταν δὲ ὁ τόπος αὐτός εἰς τοὺς πρόποδας ἑνὸς λόφου, ἀπ' ὅπου μπορούσε κανεὶς νὰ βλέπῃ ἔμπρός του τὸν ἀπέραντο κάμφο. Ἐκεῖ, σὸ πὸ προφυλαγμένο μέρος, εἶχαν τοποθετηθῆ μιά πολυθρόνα καὶ εἶχαν οτρώση γιὰ χαλί ἕνα δέρμα θηρίου.

Στὴν πολυθρόνα κάθεται ὁ Κουκουμπιμπής με μιά καραμπίνα σὸ ἕνα χέρι καὶ με τὴν πίπα σὸ ἄλλο. Κοντὰ του εἶνε στημένες καὶ γεμάτες



ἄλλες καραμπίνες κ' ἕνα κιβώτιο γεμάτο πολεμοφόδια. Ἄλλοίμονο ὅτὰ δυστυχισμένα ζῶα ποὺ οἱ ὑπηρετῆται καὶ οἱ σκύλοι θὰ τὰ ξεβγάλουν ἀπὸ τὲς φωλιές των καὶ θὰ ταναγκάσουν νὰ περάσουν ἔμπρός ἀπὸ τὸν Βασιλέα!

Καὶ νὰ Ἰσά-Ἰσα ὁ Ἄρχικυνηγός, γονατισμένος σὸ πλευρὸ τοῦ Κουκουμπιμπή, ἀπλάνει τὴν χεῖρα καὶ τοῦ δείχνει.

Τοῦ δείχνει τὸ κυνήγι ποῦ ἄρχισε νὰ παρουσιάζεται ἀφθονο... Καὶ δὸς του τουφεκιές ὁ Κουκουμπιμπής, ποῦ ἔμαθε καλὴ σκοποβολὴ εἰς τὸ Παρίσι.

Ἄλλὰ τί παράξενο ἀποτέλεσμα ἔχουν οἱ τουφεκιές του ;

Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδου με μεθαύριο.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Δηλαδή, ἀπήντησεν ἡ Γρατσιέλλα, νὰ κάμνω κ' ἐγὼ ἀργότερα δρᾶματα καὶ νὰ τα παριστάνω εἰς τὴν σκηνήν. Νὰ ἐκφράζω κ' ἐγὼ τὰς δικὰς μου ἰδέας, ἀντὶ ν' ἀποστηθίζω τὰς ἰδέας τῶν ἄλλων... Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρό μου.

— Ἐννοῶ, διέκοψεν ὁ Πετρογιάννης, ὁ ὅποιος ἤθελε ν' ἀποδείξῃ εἰς τὴν Γρατσιέλλαν ὅτι καὶ αὐτὸς ἤξευρε κατὶ πραγματάκια. Θέλετε νὰ κάμετε σὰν τὸν Μολιέρου.

— Καὶ τί ἔκαμνεν ὁ Μολιέρου; εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Παρίστανεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν σκηνὴν τὰ ἔργα ποὺ ἔγραφεν, εἶπεν ὁ Πετρογιάννης.

— Ἄ! τὸν γνωρίζετε τὸν Μολιέρου; εἶπε με ἐνθουσιασμένῳ ἡ μικρὰ ἠθοποιός. Λοιπὸν, ναί! ἤθελα νὰ ἐγινόμενον ἱκανὴ νὰ κάμω ὅ, τι ἔκαμνε αὐτός. Ὡ! τὴν ἡμέραν ποῦ ἐδιάβασα εἰς ἕνα βιβλίον ποὺ εἶχα ἀγοράσῃ, ὅτι ὁ Μολιέρου ἦτο ἠθοποιὸς εἰς τὰ ἰδικὰ του ἔργα, αὐτός, ὁ μέγας Μολιέρου, με τὸ ὄνομά του τὸ ἀθάνατον, ἀμέσως εἶ-

πα: «Μὰ τότε, ἡ τέχνη μου δὲν εἶνε καθόλου ταπεινὴ, ἀφοῦ αὐτὴν τὴν τέχνην ἔκαμνε ἕνας τόσο μέγας ἀνθρώπος. Δὲν εἶνε λοιπὸν ταπεινωτικὸν τὸ ἐπάγγελμα τῆς θεατρίας, ὅπως με λέγουσιν μερικοὶ χωριᾶτες. Πῶς φορὸς ἀπὸ τίτε δὲν τοὺς ἐφώναξα: «Θεατρίνα, αἱ! μάλιστα! εἶμαι! καὶ ὁ Μολιέρου ἦτανε.» Δυστυχῶς ἀπὸ τοὺς δέκα ἕνας ἐκαταλάβαινε, διότι οἱ περισσότεροι χωριᾶτες οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ Μολιέρου δὲν γνωρίζουν... Ἄλλοίμονον, ἔμω! αὐτὸ τὸ ὄνομα ὄνειρον φοβοῦμαι πῶς δὲν θὰ κατορθώσω ποτὲ νὰ το πραγματοποιήσω, οὔτε ἀργότερα. Πρέπει γὰ εἶνε κανεὶς τόσο σοφός!... νὰ φάγῃ χρόνια με τὴν μελέτην τῶν κανόνων καὶ τῶν ἀρχῶν... Καὶ ὁ βιβλιοπώλης ποῦ μ' εὐρίσκει τόσο σκουδασμένην διὰ τὴν ἡλικίαν μου, δὲν φαντάζεται κὰν τὰ στοιχεῖα ποῦ μου λείπουν. Διότι, ὅταν τοῦ ἀπήγγειλα φύλλα ὀλόκληρα ἀπὸ τὸν Ρακίαν καὶ τὸν Κορνήλιον, δὲν ἐσυλλογίσθηκε πᾶσα λάθη ὀρθογραφικὰ θὰ ἔκαμνα, ἀν μ' ἔβαζε νὰ τα γράφω ἀντὶ νὰ τ' ἀπαγγείλω. Ἄλλὰ... νὰ, ποῦ μας ἔρχεται ἡ Μουρμούρα νὰ μας φέρῃ τὰ νέα, — εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα τὴν στιγμὴν ποὺ ἔφθανε πλέον ἡ χονδρογυναῖκα.

— Λοιπὸν! ἐτελείωσε! εἶπε καὶ αὐτὴ. Ὁ Μπάρμπας δὲν λέγει ὄχι. Ὁ γέρος θὰ πῇ: Γενηθήτω τὸ θέλημά σου! Καὶ οἱ Βερτρᾶνδοι, αὐτοὶ λέγουσιν πῶς εἶνε δικὸς μας ὁ λογαριασμός. Πρέπει τῶρα νὰ μὴν χάνωμε τὸν καιρὸ μας, οὔτε με τὴν φλυαρίαν, οὔτε με ρεμβασμούς, οὔτε με φιλοσοφίας. Γρατσιέλλα, ἐσὺ θὰ τοὺς φροντίσῃς, τοὺς καινούριους μας. Πρέπει ν' ἀντιγράψουν τὰ μέρη των αὐριο βράδου δοκιμῆ, καὶ μεθαύριον παράστασις! Πρῶτα-πρῶτα ἔμω, πᾶμε νὰ ρίξωμε μιά ματιὰ εἰς τὸ παιδικὸν δραματολόγιόν μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΜΕΛΕΤΗ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΚΗΝΗΝ

— Ἐρεῖς τὸ μέρος σου, Μαργαρώ; τῆς εἶπεν ὁ Πετρογιάννης, καθὼς τὴν εἶδε νὰ κάθεται καὶ νὰ ὄνειροπολῇ μᾶλλον παρὰ ν' ἀκολουθῇ προσεκτικὰ τοὺς στίχους τοῦ κειμένου της.

— Ἐπάνω-κάτω. Δηλαδή γνωρίζω πολὺ καλὰ τὴν μέσην καὶ τὴν ἀρχὴν. Μοναχὰ σὸ τέλος τὰ μπερδεύω λιγάκι.

— Ὡ! ξέρεις τί εἶπε ὁ ἄνδρας τῆς κυρᾶς;

— Τί εἶπε;

— Πῶς δὲν θέλει νὰ κάμῃ τὸν ὑποβόλεα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει μέρος αὐτὴν τὴν φορὰν, ἐννοεῖ νὰ πῆσῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ γιὰ καλὰ, τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως.

— Μὴν ἀνησυχῆς! ποῦ σου εἶπα πῶς δὲν ἤξερα καλὰ τὸ τέλος! ἤθελα νὰ

εἶπὼ ὅτι δὲν το καλοῦξερα ἀπ' ἐξω. Ἄλλὰ, ἐννοία σου, καὶ πάντα θὰ τα καταφέρω.

— Μὴν τύχη καὶ κάμης καμμιὰ ἀνοησία, Μαργαρώ, κ' εὐρεθοῦμε σὲ δύσκολη θέσι, καὶ μαλλώσουν τὴν Γρατσιέλλα; Εἰς τὸ θέατρον πρέπει κανεὶς νὰ μαθαίη κατὰ λέξιν τὸ μέρος του.

— Ναί, ναί, κατὰ λέξιν... ἐπανάλαβεν ἀφηρημένῳ ἡ Μαριγώ. Ναί, μὰ γιὰ φαντάσου, Πετρογιάννη; πῶς θὰ εἶμαι με τὴν ποδίτσα, ποῦ μου ἐτοιμάζει ἡ Γρατσιέλλα, καὶ θὰ λέγω ἐκεῖνα τὰ λόγια ἔμπρός σὲ τόσο κόσμον, στὴν Ἀγγλῆ! Δὲν τρώγω πιτ, δὲν κοιμοῦμαι πιτ! ὄνειρεύομαι μοναχὰ ὅλη τὴν νύχτα.

— Τὸ ξέρω... Ἀπόψε μ' ἐξύπνισες... τ εἶχες με τὴν κυρία σου κ' ἐφώναξες δυνατὰ αὐτὴ τὴ φράσι ἀπὸ τὸ ρόλο σου: «Δὲν ἐφμαστε δὰ καὶ στεφανωμένους, κυρία Κυρατσάκη! Ἄν δέν σας κάνουν τὰ μοῦτρά μου, ὀρίστε τὴν ποδιά μου!»

— Ἀλήθεια; ἐγὼ τᾶλεγα αὐτὰ; εἶπεν ἡ Μαργαρώ ξεκαρδισμένην στὰ γέλια.

— Καὶ φαίνεται πῶς ἤθελες νὰ τὴν λύσης, τὴν ποδιά σου, γιὰ τὶ ἐπιναλῶσουν μέσα στὴν καλάθα!... σὰν νὰ ἤθελες νὰ με πετάξῃς ἐμένα ἐξω. Ἄκουσέ με ἔμω... Θέλω νὰ μου ὑποσχεθῆς πῶς θὰ ξαναδιαβάσῃς τὸ τέλος τῆς σκηνῆς σου με τὴν κυρίαν Κυρατσάκη. Συλλογίσου ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερον, διότι ἐκεῖ τελειώνει ἡ κωμῳδία.

— Ἐλα κοντὰ μου, Πετρογιάννη, εἶπεν ἡ Μαργαρώ φέρε τὸ χέρι σου.

— Γιὰ ποῖ λόγος;

— Γιὰ νὰ βάλωμε στοίχημα ἀπὸ δυὸ πεντάρης πῶς δὲν θὰ τα χάσω στὴν πρώτη παράστασι τῆς Κυρίας Κυρατσάκη, καὶ πῶς, ἂν ἐκεῖνο τὸ βράδου ἔχουμε ἐπιτυχία, ἡ ἐπιτυχία θὰ εἶνε δική μου. Καὶ ξέρεις, καίμνε Πετρογιάννη, τὲς δυὸ πεντάρης, ἐγὼ θὰ τὲς πάρω!

— Ὡ! χαρῶ πολὺ, ἂν τὲς χάσω! Ἐσὺ ἔμω ἄκουε καλὰ τί σου ὀρμηγεῖς ἡ Γρατσιέλλα. Αὐτὴ ἔχει παρμένο τὸν ἀέρα τῆς σκηνῆς... Νὰ, νὰ τὴν κ' ὄλας ποῦ ἔρχεται χωρὶς ἄλλο διὰ τὴν τελευταίαν δοκιμῆν. Πρόσεχε τῶρα σὲ ὅ, τι σὲ ὀδηγῇ...

— Παιδάκια μου, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα σιγά-σιγά, συμβαίνει κατὶ τι ἀπίστευτον, ἔκτακτον!

— Ἀλήθεια; Καὶ δὲν μὰς το λέτε; εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Ὡ! ἀπὸ τὴν κυρᾶ... Μὰ ἐσεῖς ποῦ δὲν τὴν γνωρίζετε καλὰ, δὲν ξέ-

ρετε πόσο εἶνε ἔκτακτον! Φαντασθῆτε ἡ Μουρμούρα δὲν... μουρμουρίζει.

— Διότι; εἶπεν ὁ Πετρογιάννης. — Διότι χθές, τὴν ὥρα τῆς δοκιμῆς τῆς κυρίας Κυρατσάκη, ἦταν κρυμμένη εἰς τὰ παρασκήνια. Μὰς ἄκουσε, καὶ τὸ βράδου τὴν ἄκουσα ἐγὼ ποὺ ἔλεγε στὸν ἄνδρα της, ἀπὸ τὸν σανιδένιο τοίχον:

«— Ἐρεῖς, ἄνδρα μου, τὸ τροχόσπιτό μας;... πᾶσι κυλώντας σὲ τροχοῦ! «Αὐτός, μισοκοιμισμένος, δὲν ἐκατάλαβε καλὰ τί του ἔλεγε, καὶ τῆς ἐτραβίωσε μ' ἕνα χασμουρητό:

«— Ἄ! καὶ τί μ' αὐτό; Τάχα δὲν κυλάει κάθε μέρα με τοὺς τροχοῦς του τὸ τροχόσπιτό μας;...

«— Ὄψ! καίμνε! δὲν σου λέγω γιὰ τοὺς τροχοῦς τοῦ ἀμαξιοῦ. Ἐννοεῖται,

τσιέλλα...» Πρέπει νὰ σας πῶ τί εἶπε καὶ γιὰ μένα; ἠρώτησεν αὐτὴ με μετρί-δρῶνα τρόπον.

— Ὡ, ναί! εἶπαν τὰ δύο παιδάκια. — Λοιπὸν, νὰ με συγχωρήτε, ἀλλὰ δὲν βάζω τίποτε δικό μου» εἶπε:

«Ἄν ἐρωτᾶς γιὰ τὴ Γρατσιέλλα, νὰ τὴν ἴδῃς με τί ἀέρα παίζε!... Ἄ, δὲν εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη ν' ἀνακατευθῶ.

«— Τὸ πιστεύω, τῆς εἶπεν ὁ ἄνδρας, ποῦ εἶχε ἐξυπνήσῃ πιά. Μὴν ἀνακατεύσασά ἐσὺ, γιὰ τὶ θὰ τα χαλάσῃς ὄλα.

«— Τοῦ λόγου σου, δὲν ἦταν καμμιὰ ἀνάγκη νὰ μου πῆς τέτοιον λόγο μὴν τὸν ξαναπῆς, τὸ καλὸ ποῦ σου θέλω.

«— Ὄχι, ὄχι! δὲν τὸν ξαναλέγω. Ἐν πρώτοις, δὲν ξέρω τί εἶπα. Βλέπετε πολὺ καλὰ πῶς κοιμοῦμαι...

«— Κοιμήσου λοιπὸν, καὶ σὺ πᾶναι...» Αὐτὸ μ' ἔκαμε κ' ἐμένα νὰ κοιμηθῶ, καὶ τί γλυκὸ ὕπνο! Δὲν πρέπει ὄμως καὶ νὰ ξηνοιάσωμε μ' αὐτό. Χθές, τὴν ὥρα τῆς δοκιμῆς, δὲν ἤθελον νὰ σας διακίψω πρὶν τῆς ὥρας ἔμω ὄμως ἀκόμη ἀρκετὲς παρατηρησοῦλες νὰ σας κάμω. Ἐπιτρέπετε;

— Ὡ! σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Πετρογιάννης.

— Ἐν πρώτοις, ἡ Ρίτα δὲν ξέρει καλὰ τὸ τέλος τοῦ μέρους της. Ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ λέγει τῆς κυρίας Κυρατσάκη: «ἀρχίζω καὶ βλέπω πῶς τὸ ὄνομα τῆς κυρίας πολὺ καλὰ τῆς πᾶσι!», κομπιάζει καὶ πρέπει νὰ τὸ διαβάσῃ καλὰ.

— Ναί, ναί, μὴν ἀνησυχῆτε θὰ τὸ μάθω καὶ αὐτὸ τὸ μέρος, ὅπως τὸ ἄλλο, καὶ καλλίτερα μάλιστα.

— Ἐπειτα, εἶνε καὶ κατὶ ἄλλο, ὄχι τόσο σοβαρὸ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ με τὴν σημασίαν του. Ριτοῦλά μου. Εἶνε... ὅτι παραπολὺ φροντίζετε γιὰ τὴν τουαλέττα σας. Χθές, ἂν σας ἐφόρεσα τὴν ποδιά με τὴ σαλιάρα καὶ τὸ σκουφάκι με τὲς κορδέλλες, τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ δῶ πῶς θὰ φαίνεσθε ἔμω τὰ φορήτε. Ἄλλὰ αὐτὸ σας ἐσήκωσε τὸν νοῦ! μὴ ἐβάλατε ἐκὼς σας στὲς τοπέας, τὰ ἐβάλατε, ἐκνυτάζετε δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ πῶς ἡ δαντέλλα τῆς ποδιάς ἔπεφτε ἐπάνω στὸ φουστάνι. Ὅλα αὐτὰ θὰ ἦσαν πολὺ καλὰ, ἂν ἐπαίξαμε τὲς κουμπάρης. Δὲν παίζομε ὄμως κἀμνομε ἄρδεις, ἐργαζόμεθα καὶ αὐτὰ τὰ μικρὰ πράγματα κἀμνομε κατὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν κόσμον. Δὲν μου κακιάνετε ποῦ σὰς τα λέγω αὐτὰ, αἱ;

— Ἄπ' ἐναντίας, σας εὐχαριστῶ. Καὶ πῶς νὰ σὰς κακιάσω! Ἀπὸ ἐσᾶς, ὄλα τα δέχομαι, καὶ μπάτσους ἀκόμα. Νὰ,

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ



ΑΘΡΑ ΚΑΡΑΙΑ Βραβευθεῖσα Εἰς τὴν Δεκάτην Ὀγδόην Κυριακὴν (Ἔτη Διπλάσιον, Ἔτη, 19-20, σελ. 163.)

ἄμα δὲν τοὺς εἶχε, δὲν θὰ περπατοῦσε... — Ναί, ξέρω, σὰν τὲς βαρκοῦλές ποὺ περπατοῦνε στὸ νερό. Ἄμα δὲν εἶχαν ποδία, δὲν θὰ περπατοῦσαν κ' αὐτὲς.

«— Παναγιᾶ μου, τί κοιμισμένο μυαλό ποὺ εἶσαι, ἄμα νυστάξῃς! Σοῦ λέω, πῆγα κ' ἐτρέπωσα χθές πίσω ἀπὸ τὰ παρασκήνια, γιὰ ν' ἀφίσω τὰ μικροῦλια νὰ δοκιμάσουν τὰ μέρη των ὅπως τοὺς κατέθη, καὶ σὲ βεβαίονω θὰ τα πᾶνε περιφρημα.

Ἡ μικρὴ εἶνε νὰ λύνεσαι στὰ γέλια, καὶ τὸ ἀγῶρι φαίνεται σὰν μικροκαμωμένος ἄνδρας, ὅταν κάμνη τὸν οἰκοδοσκόπην. Ἄν ἐρωτᾶς γιὰ τὴν Γρα-

τα λέγω αὐτὰ, αἱ;

— Ἄπ' ἐναντίας, σας εὐχαριστῶ. Καὶ πῶς νὰ σὰς κακιάσω! Ἀπὸ ἐσᾶς, ὄλα τα δέχομαι, καὶ μπάτσους ἀκόμα. Νὰ,

— Ἄπ' ἐναντίας, σας εὐχαριστῶ. Καὶ πῶς νὰ σὰς κακιάσω! Ἀπὸ ἐσᾶς, ὄλα τα δέχομαι, καὶ μπάτσους ἀκόμα. Νὰ,

— Ἄπ' ἐναντίας, σας εὐχαριστῶ. Καὶ πῶς νὰ σὰς κακιάσω! Ἀπὸ ἐσᾶς, ὄλα τα δέχομαι, καὶ μπάτσους ἀκόμα. Νὰ,

δοκιμάστε! — επρόθεσε, και της επρότεινε το μαγουλάκι της.

— Αφού το θέλετε, νά!

Και η Γρατσιέλλα, με τα δύο της δάκτυλα, εκτόπησε ένα ελαφρό μαπατάκι εις το δεξιό μάγουλο της Μαργαρώς.

— Και το άλλο, που ζηλεύει τώρα; — ειπεν η Μαργαρώ, και επρότεινε και το αριστερό.

— Νά, για να ξεζηλέψη αμέσως!

Και το αριστερό μάγουλο εδέχθη ένα φιλάκι από την Γρατσιέλλα, η οποία ειπεν έκείτα προς τον Πετρογιάννην:

— Τώρα ή σειρά σας. Πρέπει να κάμω και σ' εσάς μερικές παρατηρήσεις: αμα όμιλάτε, πρέπει πάντα να βλέπετε

στά φορέματα — και εκύτταξε την Μαργαρώ — αλλά μόνον εις το ακροατήριον — και ήτένεσε τον Πετρογιάννην. — Και έκείτα, νά σας πώ: "Αμα παιώ ένα έργον πρώτην φοράν, ή το ξαναπαίζω ύστερα από πολλόν καιρόν, πηγαίνω και ρίχνω πενήντα λεπτά στο κουτί της Παναγίας" και πάντα μου βγαίνει σε καλό.

— Α! την ξέρετε λοιπόν την Παναγία; ειπεν η Μαργαρώ δηλαδή, έχετε ακούση τί είναι;

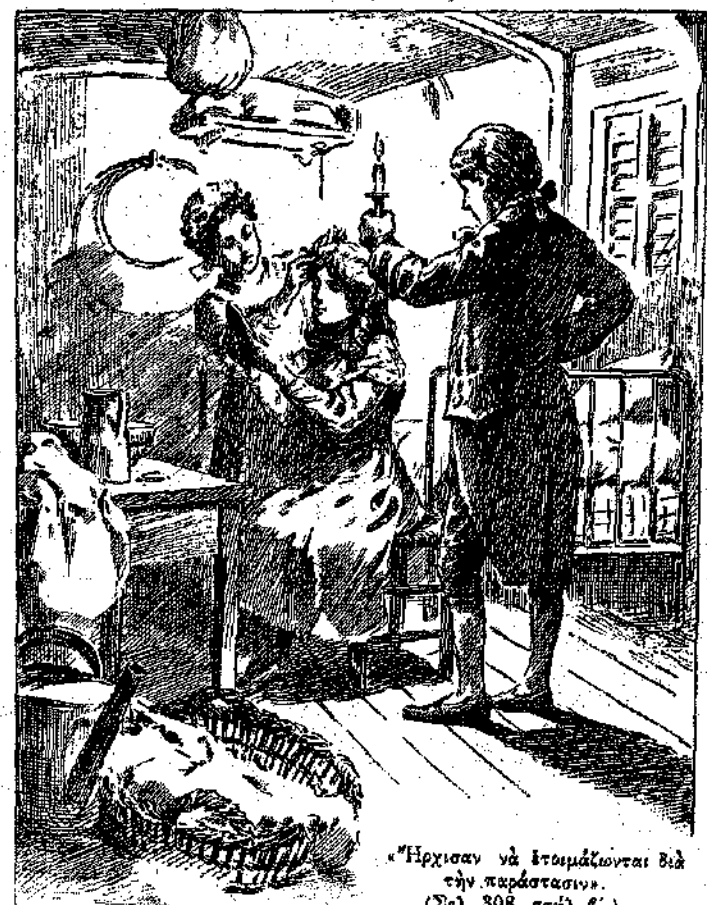
— Πώς όχι; και για πολλούς άλλους αγίους του Παραδείσου.

— Βλέπετε, Πετρογιάννη, τί σου έλεγα, πώς δεν είναι άθεοι όλοι οι ήθκοιοί. Ήταν ένας χωριάτης, στο Δουβρίνο, που ειπε γι' αυτούς: «Αύτοι οι άνθρωποι, δεν πιστεύουν ούτε Θεό ούτε διάβολο!»

— Εγώ, πιστεύω και τους δύο, απήτησεν η Γρατσιέλλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' Η ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ ΡΙΤΑΣ

Η μεγάλη ή μέρα επλησίαζε. Τα φορέματα και τα σκεύη της σκηνοθεσίασσαν έτοιμα. Τα προγράμματα είχαν κολληθή εις τα τελλάρα καιστηθή επάνω στα κοντάρια ήσαν δέ τσόν έξοχα καλλιγραφμένα, ώστε ο Βερτράνδος, αφού έμεινε έκστατικός νά τα βλέπη, ειπεν έρωτήση την Γρατσιέλλα:



"Ήρχισαν να ετοιμάζονται διά την παράστασιν". (Σελ. 308, στήλ. β.)

προς το ακροατήριον. Ο κόσμος που πληρώνει πρέπει νά σας ακούη και να βλέπη όλα σας τα κινήματα και τους μορφοσμούς. Έπειτα δεν πρέπει να όμιλήτε παραπολύ σιγά.

— Αμα θυμόνη κανείς και λέγη τα ανάποδά τους στους άλλους, διέκοψεν η Μαργαρώ, τότε βγαίνει ή φωνή μονάχη της! Τί καλά για μένα!

— Και ακόμα, δεν πρέπει να τρώτε τα λόγια σας. Τ' ακούτε;... Θαρρώ πως σας είπα δ,τι είναι νά σας πώ. Αφού ή Μουρμούρα είναι εύχαριστήμένη, έγω δεν πάει να είμαι περισσότερο απαιτητική. Λοιπόν, ανακεφαλαίωσις! Να διαβάσετε τα μέρη σας, να μην έχετε το νου σας

— Αλλαξες λοιπόν το γράψιμό σου;

— Όχι! άλλαξα χέρι, απήτησεν εκείνη.

— Τι; έγραψες με το αριστερό σου, πρώτα;

— Όχι! αλλά έχω τώρα άλλο ένα δεξιό χέρι.

— Α! αυτός λοιπόν ο μικρός εκάρωσε αυτά τα τυπογραφικά γράμματα; Δεν έχει δεύτερο λόγο, είναι έμοια σαν του τύπου.

— Δηλαδή, μας έλαμε τριών ειδών γράμματα: ίσια, κυρτά και άγγλικά.

— Α! άγγλικά! Γι' αυτό λοιπόν έπηρε και το όνομα Πήτερ-Τζών; Είναι

άγγλικό αυτό το όνομα, αν δεν κάνω λάθος...

— Και επιτυχημένο... Πρὸ πάντων αμα πάμε κάπως μακριά από το Καλαί. Όσον πηγαίνουμε εις τα μεσόγεια, τόσο περισσότερο θα φαντάξη εις το πρόγραμμα ένα τέτοιο ξενικό όνομα.

— Και ή άλλη ή μικρούλα: Ρίτα, αϊ... Ταιριάζει με τὸ: Γρατσιέλλα... Έπί τέλους, για να δούμι: θά μας φέρετε κόσμο με τας έξυπνάδες σας αύριο βράδυ;...

Τα προγράμματα έλεγαν:

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Πρώτη θέσις.	25 λεπτά
Δευτέρα	15 "
Τρίτη	5 "

ΝΙΝΕΤΤΑ, σοφή Σκύλα.
Παλιόταικα παιγνίδια των αδελφών ΒΕΡΤΡΑΝΔΟΥ.
Νέοι χοροί υπό της Δοκ. ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑΣ.
Τεχνικά άκροβατικά

Η ΚΥΡΙΑ ΚΥΡΑΤΣΑΚΗ
Παιδική κωμωδία μονόπρακτος

Κυρία Κυρατσάκη... Η Δις ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ
Φραντζεσκούλα θηγέτριά της... Η Δις ΡΙΤΑ
Κος Κυρατσάκης, υιός της. Ο Κ. ΠΗΤΕΡ-ΤΖΩΝ

Ο πλανόδιος θίασος ειπεν εγκαθιδρυθή εις την πλατσίαν της πανηγύρεως, ανάμεσα εις ένα ήποδομίον με ξύλινα αλογάκια και ένα αδιάσημον θηριοτρόφειον.

— Καλό σημάδι! εκέφθη ή Γρατσιέλλα, αμα είδε την γειτονίαν. Τα αλογάκια θά μας φέρουν παιδιά, και τα μικρά που θα φοβούνται να πάνε να ίδουν τα άγρια θηρία θα τρέχουν σ' έμάς, που δεν είμαστε!

Οι άνδρες, με τα σιβαρά των χέρια, έστησαν το θέατρον, και οι μικροί μας φίλοι ήρχισαν να ετοιμάζονται διά την παράστασιν: Ο Πετρογιάννης σοβαρός, με την ιδεάν ότι πρώτην φοράν θά έβγαινε εις την σκήνην, και ή Μαργαρώ δλη χαρά και γεμάτη με πεποίθησιν προς τας δυνάμεις της.

(Έπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ
[Κατά το γαλλικόν της Κας Α. Λατούς.]

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ
ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια.)

Οι αγαθοί Φλαμανδοί μεταμορφωμένοι κατ' αυτόν τον τρόπον εις φορτηγά κτήνη, ειργάζοντο υπό την επίτηρησιν μιās στρατιωτικής ζώνης από αυτοκρατορικούς γρεναδιέρους, τους όποιους εί-

χεν υπό τας διαταγάς του ένας πελώριος λοχίας με άγριον και στρυφνόν πρόσωπον.

Ένώ αυτοί εκοπίαζαν και ιδρώναν φορτωμένοι με βάρη, οι στρατιώται, διά να διασκεδάσουν, εκατούσαν εις τον ποταμόν μονόλεπτα και δίλεπτα, τα όποια επροσπαθούσαν τα παιδάκια να πιάσουν με βουτιές εις τον βυθόν.

Ένα από αυτά, ένα αγοράκι, το ο ποιον δεν ήτο ακόμη δέκα έτων, είδει κνυ εις αυτό το παιγνίδι έκτακτον επιτηδειότητα. Τρεις φορές ειπεν αναθή εις την επιφάνειαν του νερού, με νομισματα εις τα δόντια του. Έξαφνα, το είδαν να κτρινίξη, να κτυπή το νερό με το ένα του χέρι, με σημαία εσχάτου κινδύνου, και έκείτα να βυθίζεται. Ως φαίνεται, ειχε πάθη αιφνιδίαν νάρκην, και ειχαν παραλύση αι δυνάμεις του.

— Γιώργη Φέχτελ! Είναι ο Γιώργης Φέχτελ! Ερώναξαν οι μικροί του σύντροφοι.

Δύο από τους εκφορτωτάς έλαμαν να εγκαταλείψουν την άγγρασίαν των διά να πείσουν εις το νερό. Αλλά ο άγριωπός λοχίας παρενέβη κτηνωδώς:

— Όλοι στας θέσεις σας, ταρτάριφλε!

Και επειδή οι δύο εκείνοι άνδρες δεν υπήκουσαν αρκετά γρήγορα, τους εκτύπησε με το κοντάρι της μακρας του λόγχης. Το πλήθος ήρχισε να μουρμουρίζει απειλητικώς οι στρατιώται έβυσαν τας πυραμίδας των όπλων των διά να τα ετοιμάσουν ή σύγκρουσις εφάνητο αναπόφευκτος... Έξαφνα είδαν την κεφαλήν ενός κολυμβητού να ξενερίξη ακριβώς υπό το σανιδόστρωμα της πλατής γαφύρας και ο κολυμβητής αυτός ερώναξε:

— Τον βλέπω! τον έπιασα!

Και κατόπιν έγινε πάλιν άφαντος, αλλά διά να εμφανισθή μετά μίαν στιγμήν, πλησίον εις τας φορτηγίδας.

Όπως δεν άμφιβάλλετε, αγαπητοί μου αναγνώσταί, ή κεφαλή εκείνη άνηκεν εις εν σώμα, το δε σώμα εκείνο με την κεφαλήν άνηκεν εις εν πλάσμα ζωντανόν. Αλλά αυτό που δεν έμναινεύσατε ίσως είναι, ότι εκείνο το σώμα και ή κεφαλή εκείνη ήσαν ιδιοκτησία, μία και άδιαίρετος, του άνδριού μικρού μας Φραγκίσκου, ο όποιος δεν άργησε ν' αναδιβάση εις την επιφάνειαν τον καιμένο μικρόν Γιώργην, μισοπνιγμένον.

Καθώς άνοιξε το παιδί τα μάτια του, μία καλή χοντρογυναίκα, πλημμυρισμένη με δάκρυα, διέσχισε το πλήθος και ώρμησε πλησίον του. Ήτον ή μαμά του, ή όποια, είδοποιηθείσα διά το δυστύχημα, έτρεξεν όσον ήμπορούσε γρήγορα.

Τρελλή από την χαράν της, εσήκωσεν εις την άγκάλην της το μικρό της, το εσφιγγεν επάνω εις την καρδιά της και έκλαιε κ' εγελοόσε συγχρόνως.

Όταν συνήλθε κάπως από την πρώτην της συγκίνησιν, της έδειξαν τον Φραγκίσκον ως σωτήρα του υιού της τότε της ήλθε νέα παραφορά τρυφερότητος, και όλίγον έλειψε να πνίξη επάνω εις το στήθος της τον ήρωά μας, ο όποιος εδέχετο μειδιών τα ρωμάλια της φιλήματα. Τέλος, όταν ανέκτες την γαλήνην του πνεύματος της, εδήλωσεν ότι ήθελε να πάρη το ταχύτερον τα δύο παιδάκια εις το σπίτι της, διά να τα ζεστάνη και να τα συνεφέρη τελείως δύο ναυτικοί εδάνεισαν τας μπλοσζές των, με τας όποιας ετυλίχθησαν ο Γιώργης και ο Φραγκίσκος, και τρέχοντες έφυγαν από εκεί μαζί με την καλήν κυρίαν Φέχτελ.

— Ούφ! επί τέλους είμαι μέσα στην Δεναίν! Έλεγεν από μέσα του ο Φραγκίσκος, καθώς έπήγαινε τροχάδην έπίσω από την Φλαμανδήν... Η σειρά του Γάστωνος τώρα!

Και τώρα, διά ποιου θαύματος ο μικρός μας φίλος ευρέθη εις το ρεύμα του Έσκά, κάτω από την πλωτήν γέφυραν, ακριβώς της στιγμής που εχρυσάετο, διά να σώση τον πλαστόν της αγαθής κυρίας Φέχτελ;

Όπως είδαμεν προηγουμένως, ο Γάστων και ο Φραγκίσκος ειχαν φάση εις τας χείδας του Σέλλα έφροντες μέσα εις τα σπάρτα, τα όποια ευτύχως ήσαν πολύ φουντωτά, ειχαν φάση εις την συμβολήν του Σέλλα με τον Έσκά, δηλαδή ακριβώς εις το μέρος όπου ο ποταμός εισέδεν εις το στρατόπεδον της Δεναίν.

Να πείσουν εις τον ποταμόν και κολυμβώντες να εισέλθουν ήσυχως υπό τα όμματα όλου του κόσμου, δεν έπρεπε να το συλλογισθούν καν. Ο Γάστων ειπεν ανακαλύψη ένα μικρόν βραχιόνα του ποταμού, ο όποιος εισέδεν εις εν είδος στενης στοάς, και ή στοά αυτή ήτο κατασκευασμένη υπό τον τοίχον του δρυώματος αλλά μία ισχυρά κιγκλιωτή θύρα εκκλειε την εισόδον της.

— Έδώ τα χέρια του Πέτρου θά μας έλαμαν περιφρημα την δουλεία μας, εφίθουρσεν ο Γάστων, όταν εκολύμβησεν έως εκεί και είδεν ότι ήτο φραγμένη ή διόδος.

Πειστωμένος, διότι κινδύνευαν να ναυαγήσουν, εις απόστασιν όλίγων βρυγιών από τον σκοπόν των, έπεσε και ο Φραγκίσκος εις το νερό και εκολύμβησεν έως την κιγκλιωτήν θύραν. Εκεί, με πολλήν χαράν του, εξηκρίθωσεν ότι το λεπτόν και ευλύγιστον σώμα του εχωρούσε να περάση μέσα από τα κάγκελλα.

— Μά την αλήθεια, έγω χωρώ και περνά, εφίθουρσεν ο Φραγκίσκος... Όσον διά την ευγενίαν σας, βαρύνω, εσείς μέινετε εις την γειτονία του Πέτρου αμα έγω εισέλθω εις το στρατόπεδον, θα εύρω εύκρωτέρα το μέσον να σας έμβάσω και σάς, και εν πάση περιπτώσει, θα συλλέξω όσας ήμπορώσω πληροφορίας.

Κατόπιν, αφού έφίλησε τον αδελφόν του, έπεσε πάλιν εις το νερό και άφιος να τον παρασύρη το ρεύμα κάτω από την σκοτεινήν άψίδα...

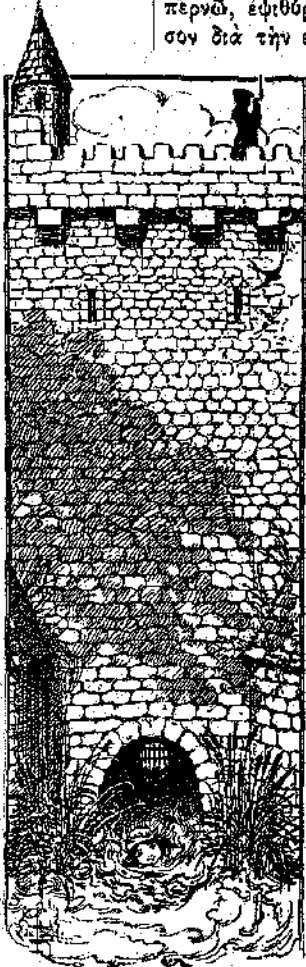
Έπειτα από όλίγας στιγμάς επανείδε το φώς της ημέρας εις απόστασιν εκατόν μέτρων προς τα εμπρός του, ο ψευδοβραχιών, εντός του όποιου εκολυμβούσε, έχύνετο πάλιν εις τα ύδατα του Έσκά: τότε, βέβαιος πλέον που επήγαίνεν, επροχώρησε με μακροδούτια, όσον ήμπορούσε ν' κρατήση την αναπνοήν του.

Εφθασε με αυτόν τον τρόπον έως την πλωτήν γέφυραν, και όταν είδε τα αγοράκια να σαλαβουτούν εκεί κοντά, έχαρη αναλογιζόμενος ότι εύκολα ήμπορούσε να περάση ως σύντροφός των, όταν θά επήγαυνε να έβγη εις τον παρύχθιον δρόμον.

Έσχεδιάζε μάλιστα να πάρη χωρίς κανένα ένδοιασισμόν τα ένδύματα κάποιου χασομέρη μικρού κολυμβητού, υπό τον βρον να τον αποζημιώση άργότερα... όταν οι Γάλλοι θά εισήρχοντο εις την Δεναίν.

Την στιγμήν όμως, που επρόκειτο να βάλη εις ένέργειαν το σχέδιον τουτο, ειχε συμβή το έπαισίδιον του μικρού Φέχτελ, και υπέκλιν εις την αγαθήν του καρδίαν, ο Φραγκίσκος τον ειχε σώση με τον κίνδυνον ν' αναγνωρισθή άμέσως ως ξένο παιδί, και να συλληφθή αυθιως ως κατάσκοπος των βασιλικών στρατευμάτων της Γαλλίας.

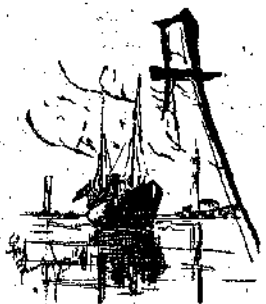
(Έπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ



"Έπεσε πάλιν εις το νερό". (Σελ. 309, στήλ. γ.)

ΑΠΛΗ ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ

Αγαπητοί μου,



ΥΓΗΝ ΤΗΝ ΦΟΡΑΝ ΔΕΝ ΘΑ ΓΡΑΦΩ...

Εξακολουθώ με τόση επιμονή, την όφειλω εις τον αγαπητόν μου μικρόν φίλον Ναυαρχον Νέλσωνα...

Αλλ' ή αντιγραφή μου θα σας δείξη και κάτι άλλο: δηλαδή με π σην απλότητα και χάριν είνε γραμμένη αι επιστολαι, τας όποιαι; ή Διαπλάσις ανταμείβει με εδσημα.

Και αυτό πολύ διδακτικόν!

α Αγαπητή μου Διαπλάσις.

Την Τετάρτην 20 Ιουλίου, ανηγώρει το Εύδρον «Ναύαρχος Μισούλης» τον έτήσιον εκπαιδευτικόν κλήρον των Δοκιμών.

«Υστερα οι Δόκιμοι παρετάχθησαν εις γραμμήν και ο κ. Υπουργός των Ναυτικών, ό όποιος είχε έλθη επίτηδες, τούς πρόσφώνησε με όραϊα λόγια δια τόν σκοπον του ταξιδιού των.

Ο κυβερνήτης απήγγησε κατάλλήλως, και ό Υπουργός απέχαιρέτησε και επέβιδάσθη εις την άκατον, φέρουσαν την σημαίαν μας, και απέπλευσε χαιρειθείς με δεκαοκτώ κανονίεσ. Πρώτη φορά άκουσα κανόνι από τόσο κοντά είνε κάτι μεγαλοπρεπέσ; μπορεί όμως και να κουφάθη κανείς.

«Τώρα τό κατάστρωμα γεμίζει από κόσμο, συγγενέσ και φίλουσ των αξιωματικών και των Δοκιμών.

Κατά την δύσιν του ήλιου, εσήμαναν υποστολήν της σημαίας. Αγημα ναυτών παρετάχθη, παρουσιάζον όπλα, και ή σημαία κατεβιδάσθη σιγά-σιγά, ενφ όλος ό κόσμος απέκαλύπτετο.

Σε λίγο άλλο σάλπισμα ήκούσθη: ήτο τό συσσίτιον. Εμάθαμε με μεγάλη χαρά ότι μετά τό φαγητόν, Δόκιμοι και αξιωματικοί είχαν άδεια έως τας 11.

Επώνυμην εξέδρα έγιναν οι αποχαιρεισμοί. Πολλές μανάδες έκλαιαν, άλλεσ πάλι έλεγαν αστεία, και πρόσπαθοσαν να κρύβουν τη λύπη τους.

Τι όραϊα ή ζωή του ναυτικού! Έλυπήθηκα που έφυγε ό αδελφός μου, αλλά συγχρόνως τον εμακάρισα που θα ταξιδεύση και θα ιδή τόσα όραϊα μέρη.

Και δις τό πιστόν της αντιγραφής, Σας σπάζομαι ΦΙΛΙΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εξώθεν ενός γαλακτοπλαιού, ό υπηρέτης δίδει γάλα με μπιμπέρν εις ένα μικρό κατάμαυρο κατσικί.

Δύο φίλοι βλέπουν την σιγήν μετά θανάμου.

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Μήν απελπίζεσθε όσοι είσθε τελευταίοι εις την τάξιν του σχολείου σας!

Μη άπελπίζεσθε όσοι είσθε τελευταίοι εις την τάξιν του σχολείου σας! — Λέγει ή ιστορία ότι ό μέγας και πολύσ Άγγλος μαθηματικός, Ισαάκ Νεύτων ήτο πάντοτε ό τελευταίος μεταξύ των συμμαθητών του ως πρόσ τούσ βαθμοί.

Μη άπελπίζεσθε λοιπόν, αφού έχετε παραδείγματα, — αλλά και μη φαντάζεσθε: ότι επιμένοντες εις την άμέλειαν είμπορείτε να προοδύσετε! Και μάλιστα εάν δεν προβιβάξεσθε!

Θέλετε να δοκιμάσετε ένα παιγνιδάκι, τό όποϊόν λέγουσ ότι επιτυγχάνει τας 99 φορές από τας 100; — Πάιρνετε μίαν τρίχα αρκετά μεγάλην και την δένετε κόμβον.

Μία φίλη μου, ή Μαργαριτή, ή όποία πρότεσάρων ενός έκαυος να με λαμβάνη, μου ενέγραψε τώρα ένα συνδρομητήν και μ' έρωτά εάν άξιμήν με 7 μόνον δραχμάσ εξακολουθώ να παρέχω την λατρευτήν συντροφίαν μου.

ΑΔΑΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΙ ΆΛΛΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΣΗΜΕΡΑ ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ Νόμισμα! Εύγε σοι! Τα συγχαρητήρια μου.

Σε άδίκησα χωρίς να ήλιω Αειδέθ [6E]. Η εύμορφη πασχάλινη σου χάρτα είχε γλυσερήσ μέσα εις τας άπαντήσεις της Κυριακής, και μόλις προχθεσ την ανέκαλυψέ ό Άναναις.

Πρώτησταν ένα καλάχηρον των Μετεώρων: Και πότε αλλάξετε τό σχοινί; (του δικτύου που άνεβάζουν τούς επισκέπτασ.) — Μά, όταν κοπή! απήντησεν ό καλλιγράφος.

Ο Δόσφασ του Γάνου έρχεται εντός όλιγου εις τας Άθήνας και ίσως, είνε τώρα εδώ. Θα τον έπανίδα με μεγάλην μου χαράν.

Οραϊαί αι Μαγικάί Βίβλονσ σου, Ρόδον της Ανατολής [8E]. Έπεινήν μάλιστα που επιγράφεται «Αν καταλάβησ τί είμαι, θα την δημοσιεύσω πρότεχως. Εύγε!

σου, Φιλόστατος Ιάσ [EEE] Δυστυχώς εις την Ελλάδα οι έμποροι δεν δημοσιεύουν συχνά, ούτε καταπληρόν Εβδομάτοισ, και άν είχα έξωφύλλον, όπως λέγεισ, θα ήπρεπε να γυρίσω τό έμπορικόν και να παρακαλώ να μου τίθουν Εβδομάτοισσ σκεδόν δια τό τίποτα.

Είδα, Άγκυρα της Σωτηρίας [EE], ότι σ' ενθουσίασεν ή επιστολή του κ. Φαίδωνος περί της έξοχής των παιδιών κ. Καίτι σχετικόν μου προτείνει σήμερα και ή Φιλόστατος Ιάσ. Θα σκεφθώ, έχομεν καιρόν.

Μη σ' εκπληστόουν αυτά, Δούμισσα των Σαλώνων [4E]. Δημοσιεύονται από συμφέρον άτομικόν.

Καλή ή ιδέα σου, Αδαργιά [EE], αλλά ποίος άκούει τέτοια και ποίος ένωσε! Πρέπει να περιορισθώμεν εις τας δυνάμεισ μας και ή, γίνεται να τό νύμων μενοί μας. Τό ξεσπάσθωμια είνε τό μόνον.

Αν άφριβάλλω ότι θα έχρη, Κρόταλα [EE], όλον τον ήλιον που χρειάζεται δια ναναειχθήσ μίαν ήμέραν καλός και άξιος έμπορος, Εύχομαι να σε ιδώ μεγάλον και πολύν.

Μέλλον Διλωμάτια, [6E] δια την χαριτωμένην ήστορήσιν του επεισοδιού με τό βρεγμένο κολλόρο, τό όποϊόν μου διηγείσαι «εν πάσση δυνατί... φιλιαρία...» Ο κ. Φαίδων σε άντασπάξει.

Είχεσ εμπρός μου την από? Αυγούστου επιστολήν σου, Θεσσαλονάγη, και βλέπω ότι είσαι άσθενής. Έλπίλω ότι έως τώρα έγινεσ καλά, και ότι ή άκίνητισ μου σ' εύρίσκει έρθον, ραϊδών και εύγνώμονα προς την μητέρα σου και τόσοσ σ' έπερποιήθη.

Πρώτησταν ένα καλάχηρον των Μετεώρων: Και πότε αλλάξετε τό σχοινί; (του δικτύου που άνεβάζουν τούς επισκέπτασ.) — Μά, όταν κοπή! απήντησεν ό καλλιγράφος.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

«Αλλά «τα συλλυπητήρια των φίλων — οι όποιοι άσπετασποίησταν είνε άσποροι γάτοι, — ερχονται βροχρόν» κάθσ δε συλλυπητήριον είνε δι' αυτήν νέα πηγή δακρύων...» Ούστε...

Τί τρομερόν άναιρον, Κυρία δέν με Μέλαι [EE]! Να περιμένησ, λέγει, την Διαπλάσιν και να σου φέρνουν «έν έλεεινόν, και άξιοτάχρωτον περιόδικόν, άγνωστων εντελώς...» Πώς έβασταίσεσ!

Απόλαυσίσ αυτήν την φοράν — αλλά και πότε δέν είνε; — αι επιστολαι του Χερμανίνου [5E]. Ταξιδεύει και μου γράφει από τό βαπόρι τας έντυπώσεισ του.

Είχεσ εμπρός μου την από? Αυγούστου επιστολήν σου, Θεσσαλονάγη, και βλέπω ότι είσαι άσθενής. Έλπίλω ότι έως τώρα έγινεσ καλά, και ότι ή άκίνητισ μου σ' εύρίσκει έρθον, ραϊδών και εύγνώμονα προς την μητέρα σου και τόσοσ σ' έπερποιήθη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

πολύ δια την απόφασιν σου! Σιγήν του Αδούσου (Κ.Κ.) Σεληνολόγοιδα (Φ.Κ. αυτό ήτο τό όραιότερον [EE] δια την όραϊαν επιστολήν) Θρασύπον του Άρτέμις [Γ.Α. αυτό εξέλειψα] και Α'λώπεκα της Μυτιλήνης (Κ.Μ. ασπάζομαι τον άδελφόν σου, προς τον όποϊόν ό κ.Π. απήνησεν ιδιαιτέρως.)

Αλλαγαί Ψευδωνύμων: Δοδοίχοσ «Ηλιος (Ι.Σ. καλό ταξίδι)» Άρμα της Νίκης (αυτό ήτο τό όραιότερον) έχουν ανασωρευθή τρεισ επιστολαι σου [6E], αι όποιαι μου υπέσρησσαν) και Τόνης Βερούχοσ (μετα πάσης χαράσ.)

Μικρά Μυστικαί επιθυμώσιν ναναταλλάξουν: ή Νηρηίσ των Άγραφόων με την Νηρηίδα των Λαούσ, Δοσιδα Παρθένου, Αδύων Καρδίας, Ρεμβάλοισαν Ουρανολάτριδα και Μενεξεδέμο Μπουκουλάμ — ή Βαρινή Έσπερά με την Υπαθήροισαν Νέον, Κόρην του Διόσ, Ηρωϊκόσ Αρκάδι, Αριάνθη και Αλκιονίδα — ή Γλαυή της Αθήνασ με την Πετροπιήν Καρδίαν, Υλιό Πατριδόσ, Ασιαίδα της Αθήνασ και Φίλην των Ζώων — τό Δοσβιανόν Άνδοσ με την Νοσταλογοισαν Λοσιβίαν, Δοσικοισαν των Σαλώνων και Βενιτεμένο Έλληνόπουλο — ή Α'λώπη της Μυτιλήνησ με την Μυροβόλιν Χαρωγιήν, Διασηνέισαν Αρσασκιάδα και Νευροδοισαν — ή Έργυρθόδομοσ με την Φίλην των Ζώων, Έλλην νόλαιδα, Νουσικόν, Βενιαμίν τον Δοσιβιον και Τόζον του Φοϊού — ή Αδόννομοσ με τό Κεπριακόσ Όνειροσ, Ούδετα, Κοκκινουκοκώφην, Μάρτυρα της Έλευθερίας και Ποιμενίδα Μυρτά — ό Χρυσόσ Αλιών με την Συναριστήν Ξανδοβίαν και Σύρανην Άσκήν — τό Υπέρ Πατριδόσ με την Κυρίαν Δέν με Μέλαι, Φρα-Διάβολον, Ζηλιοβόγοισαν, Άγγέλοισαν Προσιτήν και Σιγήν του Αδούσου — ό Κολυμβητήσ του Καρτείου με τό Αρχιζέλιον, Αμύμημον Γελωτοποιοίν και Ασιόθη της Φλωρεντίας — ό Ξεπασμένοσ Αδρόδοσ με τον Διέφυλοσ Ασιόθη, Όρχόν Αμάρωνον και Δούμισσαν των Σαλώνων — ό Ωκόπουσ Άχιλλεόσ με την Όρχόν Πανολόγηρον, Δούμισσαν των Σαλώνων, Άριελ, Μιράνταν και Άνδοσ των Δοσιμώνων — ό Μιυκόσ Λεοβίνοσ με τον Διέφυλοσ Ασιόθη, Άσπρον Άριάνθη, Ασημένιον Κίμα, Αδύων του Ζαπτείου και Λαμπρόν Κιθαρράδον — τό Φώσ της Νυκτοσ με την Βαρινή Νεφέλην, Νουσικόν, Γλαυία της Αθήνασ, Αρχιζέλιον και Ιδιοτροπον Σαινοβόλον — Διογένησ ό Σιναλοπόσ με τον Κλαυθόν Κάλκυκα, Μάτρωγα της Έλευθερίας, και Κολυμβήροισαν του Μάξ — ή Άγκυρα της Σωτηρίας με την Διασηνέισαν Αρσασκιάδα, Πόρμηκον Τζάλλωρον, Ρέναν Σίλλβαν, Ίριδα και Ρόδοσ της Ανατολής — τό Αρχιζέλιον με την Ομιχλάδη Ψυχήν και Χιόνα του Ταυγέτου — ή Ιδιοτροποσ Ξανδοβίαν με την Παυδιμήν Χαράν, Χαράν των Γουόνων και Παυλάδα — ή Χιόν του Ταυγέτου με την Διασηνέισαν Αρσασκιάδα, Αρχιζέλιον του Παρνεγαγοισίου, Ατυχήν Ουρανοβόλον και Αριάνθη — ή Ασηνής της Ίδησ με την Έλληνικήν Θεοτήτα, Γλαυία της Αθήνασ και Όραϊαν Έλληνίδα — ό Μέλλον Διλωμάτιασ με τό Δοσιμένο Κίμα, Γάλλον της Ασηνέισ, Μιράνταν, Νερανιζούλιαν και Κάκιαν — ή Γουόδο της Βενετίας με τον Κόρμητα της Κεφαλληρίασ, Ενθυμοσ, Κολυμβήροισαν του Μάξ, Κωνσόν Σπήλιον και Αιδώριαν Ψυχήν — ό Μαρομένοσ Μενεξέσ με την Ρέναν Σίλλβαν, Σιρανάταν του Σουμπερο, Χοιμόνταν, Κυρίαν Δέν με Μέλαι και Κολυμβήροισαν του Μάξ — ό Αίμοσ με την Νηρηίδα του Ηνωιού και Νηρηίδα των Άγραφόων — ή Ροδόση, ότι την ερχασπώ! Αφελή Χιωτοζούλαν (Σ.Χ. ιδού αυτό που προτιμάσ χαιρει

Είχεσ εμπρός μου την από? Αυγούστου επιστολήν σου, Θεσσαλονάγη, και βλέπω ότι είσαι άσθενής. Έλπίλω ότι έως τώρα έγινεσ καλά, και ότι ή άκίνητισ μου σ' εύρίσκει έρθον, ραϊδών και εύγνώμονα προς την μητέρα σου και τόσοσ σ' έπερποιήθη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Είδωσ τον κάρταν σου, Αίλιε Άγοιουδή [EEE], πρόσ την μικράν Κάκιναν και της εδιάβασα την απειλήν σου, ότι άρα ένασπάξή φέμμα, θα πής του Κοινοκουμπίμη να την φάη.

Ἡ δὲ πλάσις ἀπὸ τῆς τοῦ φίλου της: **Βουκέφαλον** ([E] μὴ πολλὴν μὲν εὐχαριστήσιν ἐδάσσα τὴν μεταφρασίν σου) **Μικρὸν Ἀρθίδα** ([E] πού ἐπῆγες εἰς τὸν Φασουλὴν καὶ εἶδε εἰς τὴν σπηλὴν νεκροταφεῖον καὶ ἀπὸ τὸν φόβον της δὲν ἐκοιμήθη τὴν νύκτα καὶ μάλιστα ἀρρώστησε περὶ στικτῆ) **Ἐρυθρὰ Νίκην** ([E] τάποτελέσματα τῆς Μεταφράσεως; ἐν τοῦ Γαλλικοῦ δὲ δημοσιεύου δὲ εἰς τὸ προσεχές) **Ἀρχιζέλιον** ([E] πού με βεβαιώνει χωρίς κολακείας ὅτι ποτὲ τὸν δὲν ἐδάσσα ὠραϊότερον μυθιστόρημα ἀπὸ τοῦ «Τρεῖς Ἀκολούθους» μὰ τὸ πιστεῦναι! **Φλοῖσον τῆς Θαλάσσης** ([E], τὸ ἀνεύδοτον τῆς «σαράντας» χαριτωμένον κάποτε θὰ τὸ δημοσιεύσω) **Ἐλεσηήρα** (ἔχει δὲν σου ἔχω θυμωσῆ καὶ μὴ ἀνησυχῆς εἰμπορεῖς μὰ μὴ γράφῃς καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος παν-οῦ) **Πιστωτὴν Ἐλαῖδα** ([E]), ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ μου γράφῃς διὰ νὰναπληρώσῃς τὸν ἀπόντα ἀδελφόν σου ἤθελα ὅμως νὰ μου ἔγραψες καὶ... διὰ λογαριασμὸν σου) **Χαρὴν τὸν Γενέον** (κάνεις τώρα καὶ φωνητικὴν μουσικὴν; ἔ, μὰ βέβαια, τὸ μάθημα αὐτὸ εἶνε δυσκόλοιστον καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἀρχὴν) **Χιωτὸν Φάρον** (ἔχει καλῶς) **Εὐτυχὲς Μίλλον** (τὸ αὐτὸν εἶνε... ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃς δλίγην ὑπομονήν) **Σεντενεμένον Πηλιορρέτην** (εὐχαριστῶ θερμὰς διὰ τὸ ζεσπάζημα [E] ἡ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία τῶν φίλων σου — προσθήκη τεσσάρων στίχων εἰς τὸ φύλλον, — δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκπληρωθῆ ἄνευ μεγάλης αὐτέσεως τῆς συνδρομῆς) **Ναυαγὸν τῆς Κυθίας** (διεβίβασα τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν σου [E] πρὸς τὸν κύριον Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος ἐπίσης ἔχει τὴν ἰδίαν ἂν καὶ εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ, καὶ ὅτι προσπαθῆσῃ) **Ὠμόποδα Ἀχιλλῆα** ([EE] ποῖος τὸν πιάνει τώρα! εἶνε... φοιτητῆς! εὐγὲ τοῦ ὅμως, ἀπὸ τόσου μικρὸς) **Ἐρυθροδερμον** ([E] σοῦ ἔστειλα χάρτην τῶν Ἀύσεων καὶ ἐχάρισα ἐκ μέρους σου τὴν Πίσσαν) **Ὀθρον τοῦ Μουσουλῆανου** ([E] διὰ τὴν... κρητικιστικὴν ἐπιστολήν) **Ἀνέδομον** ([EEE] διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν) θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ μελετώμενον σχέδιον) **Νόρμαν** ([E] εἶθε νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ ἐπιθυμία σου γρήγορα) **Βασιλιὰν** ([E], ἔ, καὶ σήμερα μπορεῖ νὰ γελῆσῃς μὲ τὸν Καραγιόζην αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) **Ὀυδένα** ([EE] μετ' εὐχαριστήσεως ἀνέγνωσα καὶ περὶ φιλικῆς περιεργουσίας αὐτὰ πού ἔστειλες εἰς τὸν Ἀναγιαν) **Ἀθραν τῆς Ἀνοξέως** (εἰς τὸν Διαγ. τῶν Ἀύσεων Μαΐου-Αὐγούστου 1901 ἔγραψες ἡλικίαν 11 ἐτῶν καὶ φυσικὰ κατατάχῃς εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν πῶς ἦτο λοιπὸν δυνατὸν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Δεκεμβρίου-Μαΐου 1905 νὰ κατατάχῃς εἰς τὴν Μεγάλην; τῶσο γρήγορα μεγαλάνεις ἐσύ;) **Ἑλληνικὴν Νῆσον** ([EE] εὐχομαι λοιπὸν νὰ πεταχθῆ γρήγορα καὶ τὸ μπαστοῦνι) **Ἡρωτὸν Ἀρκαδῆ** (αὐτὸ ἔλειπε τώρα!) **Υἱὸς Πατριδός** ([EEE], τὸ ὅποιον μοῦ ἀναγγέλλει καὶ ἐνα σπουδαῖον: ὅτι ἤρριξεν ἡ προεκλογικὴ κίνησις τοῦ... Δημοκρατισμοῦ) ἤρριξεν δηλαδὴ νὰ φανερῶνται καὶ ὠραϊότερα ψευδώνυμα) **Πρῶσιον Φύλλον** (χαίρω πού σου ἤρριξεν ἡ ἐκλογή μου) **Κολυμβητὴν τοῦ Καρτεσιῶν** (δὲν σε μαλὼν, ἀλλὰ νὰ μὴ γράφῃς) **Χρυσοπέτρον** Ἀγγελοῦ (ὕποθέτω δὲ εἶνε ἀπλὴ σύμπτωσης) **Ἰδανικὸν τῆς Ἑλλάδος** (ἔ, δὲν περῶσαι! πάντα εἶνε καιρὸς ν' ἀναπληρώσῃς τὸ ἀπολεσθὲν) **Νηρηῖδα τῶν Ἀργάρον** ([E], ναι, ἀλλὰ δὲν εἶπα πάλιν τόσον σύντομα καὶ ἀραιά) **Μικρὸν Δοξίον** ([E], ὄχι, ἡ φίλο γράφῃς ἐν μὴ ἀρέσει καὶ δὲν ἐνοοῖ τὴν χρησιμότητα τοῦτοῦ Διαγωνισμοῦ) **Διογένην τὸν Σινωπιέα** (ἔστειλα) **Κυανῶν Σηθλαίων** ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν) ἀλλὰ διατὶ γράφεις μὲ κόκκινον μελάνιν;) **Χιόνα τοῦ Ταύρετου** (ἔστειλα) **Σένην P.** (περμένει) **Πολικὸν Σέλας** ([EE], ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη ἀφίλει μισθὸν φράγκο, διότι τὰ γραμματόσημα

πὺ ἔστειλες, ὡς μεταχριστιμένα, δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν) **Πρίμιμα τοῦ Μαυροῦ** (ἔστειλα 15) **Χερμωνιάτην Διακάδα** (ἔ, δὲ πῶς καὶ ὁ ἀέρας! ἐκτός... ἐν ἀρχίσουν βροχαί!) **Ὀμιχλώδη Ψυχὴν** (θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ζεσπάζημα σοῦ ἀπαντῶ ὅσον εἰμπορὸν δὲν βλέπειται γίνεσαι; κἀθε φίλος πού με ἀγαπᾷ, πρέπει νὰ εἶνε ἐπιεικής) **Γόνδολαν τῆς Βενετίας** ([EEE], εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ὄχι) **Μικρὸν Ἀνδοκόμον** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Αὐγούστου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Οἱ ἀλλόδοτοντες κατοικίαν ἐνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραλείψῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νύκν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, συναποστέλλοντας καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτόπισιν τῆς νέας ταχυίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκαὶ μέχρι τῆς 7 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ δὲν νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνισμοῖται, πολεῖται ἐν τῷ ἡμερῶν μας εἰς σχολαίως, ἐν δευτέρῳ περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

429. Δεξιόγρφος.

Τὸ πρῶτον μου σὲ προσκαλεῖ,
Τὸ δεύτερον μου σ' ἐρωτᾷ,
Τὸ τρίτον ἀκρωτήριον,
Τὸ δλον μέρος μηχανῆς.

430. Στοιχειόγρφος.

Ὅπως ἔχω ἂν μάρσις,
Βασιλιᾷ θὰ με γυρίσις.
Ἄν μου κόψῃς τὸ κεφάλι,
Ἀργοναυτῆς θὰ προβάλλῃ.

431. Ἀνεύγμα.

Γνωστὸς βυζαντινὸς τὸ ἀρκετικόν μου.
Χώρα ἑλληνικὴ τὸ θηλυκόν μου.
Μονὴ ἱστορικὴ τὸ οὐδέτερον μου.

432. Κυβόλεξον.

*** = Ἐπίγραμμα χρόνου.
*** = Πτηνόν.
*** = Ἐργαίειον
*** = Πρόσωπον τῆς Ἀγ. Γραφῆς.

433. Ἐπιγραφή.

X E I
I P T
X N I
P A E
E I H

434. Φύρδην-Μεῖδην.

Ἐλίφει δανείεσσι λαθῆναι ὀνημοκονοῖ βυ εἰσεῖ.
Ἐστὴν δὲ τοῦ Ἀσπιδίου Ὀμήρου.

435. Λογοπαίγνιον.

Παῖδες Ἀντιόχεια ζῆτεῖ τὴν ἄδειαν νὰ προσφέρῃ τὸ ὄνομα ἐνὸς θηρίου.

436. Ποικίλη Ἀκρωτιχῆς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν τὸνομα ἄρχαίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου:

1, Μέταλλον. 2, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῆς Λυδίας. 4, Ἀρχαῖον χρολόμητρον.

437. Φωνηεντόλιπον.

π - φλν - στς - ρστς.
Ἐστὴν δὲ τῆς Ἐαμῆθς Ἐοπίρας.

433. Γρίφος.
αν ο ο
αν ο ο
ἐπ! T Φ
αν ο ο
αν ο

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀναμνήσεως τῆς Καρθέου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Ἑνεματικῶν Ἀσκησῶν τῶν φύλλον 20 καὶ 30

328. Νικόλαος (Νικῶ, λαός) — 329. Τασιπ-άσις. — 330. Μορφ. Ψαρῶ.

331. Π Μ Η 332. Βούλου πῶιν ἀρέσκων μὴ σεαυτῆ μόνον (Ἡ ἀνάγνω- μόνος ἀρχεται: ἐκ τοῦ Β τὸν πρῶτον τετραγώνου καὶ προχωρεῖ μα- ανδροειδῆς, εἶτα εἰς τὸ δεύτερον τετραγώνον, ὅπου ἀρχεται ἐκ τοῦ I καὶ προχωρεῖ ὁμοίως.) — 333-335. 1, Αἶψ (ἄΐα...) 2, Ὁδὸς (Ἐ- Σιδῶθησαν...) 3, Ἀγέλας (ἀγύλοσ ΑΔΑ' ΕΓΑῦ- γισ...) — 336. 9+8-7x6: 5+4-3x2+1

— 27 — 337. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ - ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ

(Δῆμος, Ἰακ. Ἐτός Ἄλλος, Πάπας, Λερ. Οὐκία, Ἀμ. Μῶν, Σεν. Ἐκας, Ἰα. Νός, Σωτ. Ἡρία.) — 338.

Ἰσχὺς μου ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ. — 339. Ἐξ ἔχθρ- σι φωνῆν οὐ χρῆ ζῆτειν (ἐν ἰχθὺς ὑφ' ἐν. αἰ- νου - χρῆζει, τῆν.)

340. Ἀντὸνκος (αὐτὸ, ὄνος.) — 341. Πίν- δαρος - Πίνδος. — 342. Ἰάσον - Ἰάσον. — 343. Ἐνδύω (ἐν, δύο.)

344. ΔΑΡΕΙΟΣ 345-346. 1, Ὁ Ἀῶσ- Α Α Δ Κ ποῦ ἦτο μυθολογία. 2, ΡΑΒΕΝΝΑ Ὁ θαὶ καὶ τοσαύτ. Ε Ε Α Η κοινῶς καλεῖται. — ΙΑΝΑΣΣΑ 347. Διὰ τῆς συλλα- Ο Ν Σ Ν 6ης: ΑΑ ἔλαμα, ΣΚΑΠΑΝΗ Μιλάνον, γλάρος, Πάπαν, φάλανα, ἔλατα. — 348. ΛΥΣΙΑΣ (Λέων, ἈΥσανδρος, κισσὸς ἑρπας, Ἀλέξανδρος, Μνημοσύνη) — 349. Εἶμαι συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως - 350. Τοῖς νόμοις πείθου (Τ' εἰς νόμ. εἰς πῖ - θού.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τὸν συνδρομητῆς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλπίστον ὅσοι 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ λεπτότεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Εὐχαριστῶ τὸ Κερα τοῦ Ἄδων ἐγγράφιον τὸ ὑπ' ἐμοῦ συσταθὲν ἄπορον Κοράσιον. (E, 103)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογρ. ταχυδρ. δελτάρια παν- Ἀταχθῆν ἰδίως τοποθεσίας καὶ καλλονάς. — Μιχαήλ Ι. Τομπάκης, μαθητῆς Γυμνασίου, Λευκωσία (Κύπρος) (E, 104)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια. Ἐγὼ Κυπρια- κάς ταίνας ἀνταλλάσσω αὐτάς με οἰαδήποτε γραμματόσημα. — Θρασύβουλος Αὐτόνο- μος, Λευκωσία (Κύπρος). (E, 105)

Ἀνταλλάσσω δελτάρια, πρώτων ἐξοχικὰς το- ποθεσίας χρωματιστάς. — Georges Simmé- Hides, Alexandrie (Egypte) (E, 106)

Ἑλληνίς Κυρία λόγια, κάτοχος ξένων γλωσσῶν ἔχει πεπεραμένη, ζῆτεῖ ν' ἀναλάβῃ διευθύν- σιν οἴκου ἡ ἀνατροφῆν παιδῶν ἢ ὡς dame de compagnie ἐν Ρωσσίῃ ἢ πόλει τινὶ τῆς Εὐ- ρώπης. (E, 107)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια, τοπο- θεσίας, καλλονὰς μόνον ἰσωτερικοῦ. — Ἀν- τώνιος Κοκκίνης, Ἰθάκη. (E, 108)